

AVE MARIA

Nabožni list za katoliške Amerikance slovenskega pokoljenja. Prinaša verske članke v njihov pouk, poročila iz verskega življenja doma in po svetu, ter kratke povesti v njihovo zabavo.

Devetintrideseti letnik

November, 1946

IZDAJAJO OČETJE FRANČIŠKANI

Pri Mariji Pomagaj v Lemontu, Ill.

AVE MARIA

November, 1946

Lemont, Illinois

Letnik 39

Izdajajo

Slovenski frančiškani
v Ameriki

AVE MARIA
P. O. B. 608
Lemont, Illinois

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Upravnik:

P. CIRIL ŠIRCELJ, O. F. M.

Urednik:

P. MARTIN STEPANIČ, O.F.M.

Printed by

SERVICE PRINTERS
304-306 Canal Street
Lemont, Ill.

VSEBINA

Evangeljski prizori	1
V družbo vseh svetih pridemo le po trpljenju	3
Duše v vicah so gotove svojega zveličanja. — P. Martin, O.F.M.	4
Lilija iz raja. — P. Kazimir, O.F.M.....	6
Liga slovenskih katoliških Amerikancev. Odprto pismo škofu Rožmanu. — P. Alojzij, O.F.M.	10
V podzemeljskem Rimu. — Dr. M. Opeka..	12
Job. — Dr. J. Češnik	15
Križem kraljestva križa.—P. Martin, O.F.M.	18
Fatima in njen blagoslov. — P. Eernard, O.F.M.	20
Škof Rožman je pridigal	24
Lemontski odmevi	28
Kramljanje na zapečku. — P. Martin, O.F.M.	31

Published monthly, except October when published semi-monthly, by the Slovene Franciscan Fathers, P. O. B. 608, Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross. Subscription prices: U. S. A. \$2.50 per year. Subscriptions are payable in advance. Entered as a second-class matter at the Post Office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

EVANGELJSKI PRIZORI

Naslikal Voelkel

DOBRO je znana zgodba o Mariji in Marti, ki je sprejela Jezusa kot gosta v svojo hišo. Marta je vsa vesela, da jo obišče Jezus, in ne ve, kako bi mu dovolj postregla. Rada bi izkazala čim najlepše, kako ga časti in ljubi. Marija, njena sestra, ki je nedavno krenila na pot spokornega življenja, pa takorekoč ob Jezusovem pogledu pozabi na vse drugo. Samo njega vidi, ki je ozdravil njeno bolno dušo in jo dvignil z usmiljeno roko iz grešnega blata. K nogam Gospodovim se stisne in tam nepremično posluša in sprejema hrano božje besede v svojo dušo. Marti to ni všeč. Hoče, da bi ji Marija pomagala pri postrežbi. A Zveličar brani Marijo, češ, da se briga za tisto eno, ki je potrebno, namreč za zveličanje svoje duše.

Marija je zgled premišljevalnega življenja. Nekaj gorečih, Bogu vdanih duš je bilo vedno na svetu, ki so se postile in živele samo molitvi in premišljevanju. Take duše se vtoplajo edino le v notranje življenje. Več redov imamo v cerkvi, kjer se goji to notranje življenje, kakor na primer, trapistovski, kartuzijanski, in kamaldulski redovi. Ni prav, če se graja njihovo življenje, kajti Jezus ga sam brani. Silno krivično je, če se ljudem, ki molijo ali premišlujejo, očita lenoba.

Marta je zgled pridnega, delavnega življenja, zvezanega z ljubeznijo do Boga. Saj to, kar dela, dela za Jezusa. V tem oziru posnema svojega Odrešenika samega, ki je združeval molitev in premišljevanje z neumorno delavnostjo. Jezus ne graja Marte za stran njene delavnosti, marveč le zato, ker se spodtika nad sestro. Delavno življenje na tem svetu je nujno potrebno, zakaj brez dela ni jela. Človek mora skrbeti tudi za svoje telo. Popolnejše je seveda premišljevalno življenje, ki ga v polni meri uživajo le blaženi v nebesih. Tukaj na zemlji je pa najpopolnejše, kdor po Jezusovem zgledu združuje oboje, kakor delamo, na primer, mi frančiškani. Delaj in moli, slove lepa prislovica. .

VSI SVETNIKI SE RADUJEJO V NEBESIH

Kako veselo bo tam prebivati,
 sladko nebeško veselje uživati!
 Zopet se bomo v nebesih poznali,
 zopet pravični pozdravljali se;

srečo voščili si, hvalo dajali,
 polno veselja bo naše srce.
 Bodi pozdravljena, večna dežela!
 O, da bi srečno med svoje nas vzela!

— Anton Slomšek

V DRUŽBO VSEH SVETIH PRIDEMO LE PO TRPLJENJU

“In Bog jim obriše vse solze iz oči in smrti ne bo več, ne žalovanja,
ne jokanja, ne bolečine, ker prejšne je minulo” (Raz. 21:4).

VSAK dan v cerkvenem letu slavi Mati Cerkev kakšnega svetnika. Prvega dne v mesecu novembru pa jih slavi vse skupaj, namreč vse one svete in blažene duše, ki so že zapustile to solzno dolino in se preselile v kraj počitka do neskončnega veselja.

V nebeško domovino pa niso prišli svetniki in blaženi razen po trpljenju. Bog jih je vodil po poti sv. križa, preden jih je našel vredne za svoj večni dom.

Vsakdo ve, da težko ostane človeško srce dobro in Bogu zvesto v sredi veselega posvetnega hrupa. Da bi se zboljševalo v šumnih veselicah, o tem še celo ni govoriti. Gospod Jezus Kristus je nas poučil, da se seme božje besede zaduši med trnjem bogastva in posvetnih sladnosti, in da se za nebeško veselje sploh ne zmenijo oni, ki imajo vsega zadosti in jim gre vse po volji.

Torej je trpljenje potrebno človeku, da ga zdrami iz dušnega spanja, in da ga spomni, zakaj ga je Bog ustvaril.

Trpljenje je bilo Jezusu najljubša misel, o trpljenju je tako rad govoril. Besedo o trpljenju je skoraj vselej vpletel v svoje govore. Apostolom je večkrat napovedoval uro svojega trpljenja in jim ni nič skrival. Jim je naravnost povedal, da njegovo srce zelo hrepeni po tisti uri. Ko jame Peter ugovarjati, naj bi se mu kaj tacega ne zgodilo, ga resno zavrne ter pravi, da mu je nasprotnik. Ko apostolom napoveduje

prihodnjost, tudi pristavi, da se jim bo hudo godilo, rekoč: “Svet se bo veselil, vi pa boste žalovali.” Ko si hoče privabiti dobrih in zvestih duš, jim kliče: “Ako hoče kdo za menoj priti, naj zataji samega sebe in naj vsak dan svoj križ zadene in hodi za menoj.” Ko pobožna mati Cebejeva prosi svojima sinovoma, Jakobu in Janezu, prvih sedežev v kraljestvu božjem, jima obrača misli takoj na trpljenje, rekoč: “Ali moreta piti kelih, katerega bom jaz pil?”

Vendar ni samo govoril o trpljenju Zveličar. Prestal je najhujše muke, ki jih more človek prestati. S svojim trpljenjem in smrtjo na križu je zaslužil slavo vstajenja in poveličanje na desnici nebeškega Očeta.

Svetniki in vsi, ki se zdaj radujejo v nebesih, niso drugače prišli v nebesa, kakor po trpljenju, po poti svetega križa. Voljno so prenašali vse muke in težave in bridkosti tega pozemskega življenja. Za plačilo so si pridobili nebeški raj.

Za nas ni drugega pota v nebesa, v družbo vseh svetih. Po poti trpljenja moramo hoditi, ako hočemo dospeti v raj. Človek, ako ti hudo pritiska križ tega življenja, pomisli na besede trpina Joba: “Ako me tudi Bog konča, hočem še upati vanj. Zakaj vem, da živi moj Odrešenik. Poslednji dan bom vstal iz zemlje, bom zopet s svojo kožo obdan, in v svojem mesu bom gledal svojega Boga.”

DUŠE V VICAH SO GOTOVE SVOJEGA ZVELIČANJA

P. Martin, O.F.M.

Človek, ki še prebiva na zemlji, ni gotov svojega zveličanja. Bog samo nekaterim izvoljenim dušam razodene, da bodo gotovo prišle v nebesa. To je Bog razodel, na primer, sv. Frančišku. Navaden človek pa nima popolne gotovosti, da bo vztrajal v milosti božji do konca svojega življenja. Danes lahko ima trdno voljo nič več ne grešiti, jutri pa lahko pride v skušnjavo in pade v smrten greh in tako zgubi milost božjo.

Zato nas opominja sv. Pavel: "Kdor misli, da stoji, naj gleda, da ne pade" (1 Kor. 10:12). Zastran tega so se tudi najsvetejše duše bale, da utegnejo radi hudih skušnjav in človeške slabosti grešiti in milost božjo zapraviti. Nihče prav za prav ne ve, je li ljubezni ali sovraštva vreden.

Verne duše v vicah pa nimajo več strahu pred grehom. Tolaži jih misel, da ne morejo nič več grešiti in po grehu svoj večni cilj zgrešiti. V vicah sicer zdihujejo v strašnem trpljenju. Nepo-

pisna žalost jih prešinja, ker ne smejo še pred božje obličje. Vendar so kljub tej žalosti srečne, ker vedo, da jih Bog ljubi, da so njegove izvoljenke, in da bodo gotovo enkrat prišle v nebesa in vekomaj gledale božje obličje.

Duše v vicah bi ne hotele nazaj na svet, četudi bi jim Bog ponudil to priložnost. V vicah so varne. Nebesa jim več ne uidejo. V svetu pa mora vsak v strahu in trepetu delati za svoje zveličanje. Torej, če bi Bog kakšni duši dal na izbiro, naj ostane v vicah, dokler ne poteče njen določen čas, ali pa naj se vrne na zemljo, kjer bi lahko še dolgo živela, bi se nič ne obotavljala, ampak takoj odgovorila: "Rajši ostanem v vicah, ker vem, da gotovo pridem v nebesa. Ako se pa vrnem na zemljo, sem v vedni nevarnosti, da grešim in se pogubim."

Res, duše v vicah so na varnem in bodo res gotovo enkrat prišle v nebesa. To jim nudi veliko veselje. Toda zdaj so

še v temni ječi, kjer hudo trpijo. Niso še v nebesih. Ločene so od Boga. To jim povzroča največje trpljenje. In same si ne morejo pomagati. Le usmiljenje božje in naša dobrotljivost jim moreta pomagati.

Človek na zemlji je kot bogatin v sv. pismu, duše v vicah so pa kot ubogi Lazar. Ti Lazarji prosijo vsaj za drobtince, ki padejo iz naše bogate mize. Človek ima še daritev sv. maše, svete zakramente, in odpustke. Nič tacega nimajo duše v vicah. Človek si lahko zadostuje za svoje grehe z molitvijo, s postom, z miloščino, s potrpežljivim prenašanjem raznih pozemeljskih nadlog; celo uide lahko vicam popolnoma, ali pa si vsaj prikrajša prihodnje trpljenje v njih.

Človek, tebe prosijo verne duše pomoči kot je prosil Lazar bogatina za drobtince z mize. Prosijo te, da jim podaruješ kakšno sveto mašo, sveto obhajilo, ali odpustke. Prosijo te, da jim podeliš v pomoč kakšno miloščino, zatajejanje, potrpljenje v nadlogi. Prosijo te, da zanje zmoliš kdaj rožni venec. In vse to lahko daš ubogim Lazarjem v vicah. Saj so to samo drobtince. Ali jim ne boš tega privoščil? Ne bodi tako trdosrčen do njih, kakor je bil bogatin v evangeliju trdosrčen do Lazarja, drugače te zadene ista usoda, ki je zadela onega bogatina — večni ogenj.

NAPAKE BLIŽNJEGA

**Kdor nad napakami drugih molči,
sebe najboljše pozna, se nam zdi!**

Dr. J. Česnik

DAN JEZE BOŽJE

**Strašen dan bo dan plačila,
zemlja v prah se bo zdrobila,
priča David in Sibila.**

**Grozen strah bo svet obdajal,
kadar bo Sodnik prihajal,
k ostri sodbi človek vstajal.**

**Spomni se, o Jezus mili,
da so zame Te umorili.
Prosim, tisti dan se usmili.**

**Da sem kriv, to sam spričujem,
grehov svojih se sramujem,
"Prizanesi, Bog!" zdihujem.**

**V prahu k Tebi, Bog, zdihujem,
srce strto Ti darujem,
konec Ti priporočujem!**

LILIJAJA IZ RAJA

7. Prva strašna poročila.

BILO je dve po polnoči, ko Marija zasliši zunaj hitre korake dveh moških, ki sta prihitela, skoraj pritekla, s ceste proti Lazarjevi hiši. Močno trkanje na vrata prebudi in prestraši vse v hiši.

Marija vstane s klečalnika razburjena.

“Učenci so, ki so pribežali z Oljske gore,” vzdihne in gre k oknu. Da, v mesečini dobro razloči pred vrati dva moška. Bilo je pa pretemno, da bi ju spoznala. “O Bog, strašna poročila so že začela prihajati! Jezus, njen ljubljeni Sin, je že začel svoje delo odrešenja. Eno poročilo bo strašnejše od drugega. Oče nebeški, vse ti darujem skupaj s Sinom! Zgodi se tvoja volja!” moli pristrčno in gre proti vratom sobice. “Pa samo dva sta? Ali so ostale tudi prijeli?” se izprašuje v mislih in čaka pri vratih, da jo bodo poklicali.

Lazar odpre vežna vrata. Glasno in razburjeno govorjenje sliši Marija pri vratih. Sliši, kako Lazar hitro zapre vrata in pelje prišleca v družinsko sobo, kjer tudi zapre vrata. Marija ve, kaj to pomenja, zakaj je Lazar zaprl vrata družinske sobe. Lahko je vedel, da je močno trkanje na vežna vrata prebudilo tudi Marijo, ako je spala. Kako naj pusti, da bi v tako razburjenem poročilu učencev slišala strašno novico, saj si ni mogel misliti, da za njo to ne bo novica, da vse že ve. Bila je hva-

ležna Lazarju za to njegovo obzirnost in za njegov dokaz ljubezni.

V tem sta vstali tudi Marta in Marija Magdalena. Iz glasnega in razburjenega govorjenja pri vratih sta sklepali, da se je moralo nekaj strašnega zgoditi. Po glasu sta spoznali, da sta Andrej in Filip, učenca Jezusova. Torej se je moralo nekaj strašnega zgoditi z Jezusom. Dobro sta iz tega pogovora slišali besedico “vjet” in sta obe prebledeli. Hitro sta se oblekli in prihiteli v družinsko sobo. Marija zasliši iz zaprte družinske sobe glasno ihtenje in jok obeh. Zlasti glasno in boleče joka Magdalena.

Mariji se zasmili zlasti ta dobra duša. Kako ga je ljubila, odkar je očitno pokleknila vsa spokorjena, vsa skesana radi svojih očitnih grehov pred njegove svete noge, mu jih z bridkimi solzami kesanja močila in brisala s svojimi razkošnimi lasmi! Vsi Lazarjevi so ga sicer zelo ljubili, toda Magdalena najbolj. Kadar je le mogla, je šla za njim po njegovih potih po deželi, da mu je stregla, še bolj pa, da je poslušala njegove nebeške nauke, katere je kar požirala. In kako bi jih ne? Saj so bili tako tolažilni zlasti za njeno spokorjeno dušo, ko je tolikrat povdarjal, kako ljubi zlasti grešnike? In kadar je prišel k Lazarjevim na obisk, saj je na vse pozabila, celo na postrežbo, da je vsa padla na Marto. Pri neki taki priliki se je radi tega Marta kar pri Gospodu pritožila, češ, “Gospod, ti ni mar, da me sestra pusti samo streči?” Sedla je navadno k njegovim nogam, ni se v svoji

spokornosti čutila vredne sedeti poleg njega, ali saj na stolu, kot ostali. Ne! K njegovim nogam se je vsedla, da bi ji tako nobena beseda iz njegovih ust ne ušla. Tudi Marija je to vedela, kako Gospod ljubi take duše, kakor je bila Magdalenina. Zato je razumela glasnejši in bridkejši jok Magdalene in se ji je toliko bolj smilila v njeni veliki bolečini, ki jo čuti nad tem, kar se je z ljubljnim Učenikom nocoj zgodilo. Da, zlasti radi Magdalene in njenega sočutja do nje, se mora skrajno premagovati, da bo vse morje svojih bolečin, kolikor največ mogoče, potopila v svojo dušo in jih ne pokazala v vsej njih velikosti na zunaj.

Ni bilo dolgo, ko pride Lazar k vratom Marijine sobice in potrka na vrata.

Marija vzdihne proti Bogu za moč, da bo strašne novice mogla sprejeti mirno. Skuša si pomiriti razburjene živce.

“Marija, prišla sta Andrej in Filip z Oljske gore in imata žalostne vesti,” skuša Lazar kolikor mogoče obzirno povedati Mariji, da bi jo pripravil na to, kar bo izvedela. “Pridi v družinsko sobo!”

Marijo zalijejo solze, vendar gre tiho za Lazarjem.

“Marija! Ubogi Jezus!”, zakriči Magdalena, ko vstopi Marija v družinsko sobo in plane k nji in ji pade okrog vratu. Bolečina jo je premagala. Ni se mogla premagati, da bi počakala, da bi ji najprej Lazar kolikor mogoče obzirno in mirno povedal, kaj sta učenca povedala. In ker je Magdalena to storila, se tudi Marta ni mogla premagati. Zakričala je tudi ona in tudi ona planila k Mariji in jo objela od druge strani.

Nekaj časa so vsi jokali. Nihče ni mogel spregovoriti besedice. Preveč je vse srce bolelo.

Marija je globoko vzdihnila, solze so jo še bolj oblile, vendar se je ohranila mirno.

“Počakajta, da izvemo vso novico!” pravi Lazar in nalahno odtrga sestri od Marije. “Marija, sedi!” ji ponudi stol, na katerega Marija mirno sede med Marto in Magdaleno.

“Mati, strašna vest! Jezusa so vjeli na Oljski gori in odpeljali v mesto,” pripoveduje jokaje Andrej.

“O, Bog, zgodi se tvoja volja!” vzdihne Marija, sklene roki in pogleda proti nebu.

Ta občudovanja vredna vdanost, s katero je Marija sprejela prve besede poročila, je potolažila tudi Marto in Marijo, da sta nekoliko prenehali glasno jokati in sta si brisali solze. Nista mogli razumeti Marije, da je tako strašno poročilo sprejela tako mirno. Poto-lažilo ju je. Zgled Marijine vdanosti v božjo voljo je vplival na nju. Tudi Lazar si je brisal solze. Enako učenca.

“Da, božja volja naj se zgodi!” pravi Lazar. “Vendar, kako se je pa to zgodilo?”, se obrne k učencema.

Učenca pripovedujeta, kako so šli po večerji iz mesta na Oljsko goro, kako je Jezus pustil učence pri oljčni stiskalnici — Getzemani, — vzel s seboj samo Petra, Janeza in Jakoba in šel dalje po vrtu. Ker so bili utrujeni, so kmalu zaspali. Po polnoči pride pa k njim Gospod, jih prebudi in jim pove, kaj se bo prav kar zgodilo. V tem so pa že opazili bake med oljkami, kako so se iz več strani pomikale proti njim. Naenkrat plane na nje tolpa rimskih vojakov, tempeljske straže in nekaj velikih duhovnov.

“In kdo bi si bil mislil?” pravi Filip in jok mu zapre glas za trenutek in zajoka. “Da, kdo bi si bil mislil? Pripeljal

jih je Juda iz Škarjote, učenec, in s poljubom izdal svojega učenika, da je tolpa vedela, kateri je.”

“Juda?” zakričita obe ženski in glasno zajokata.

“Je to mogoče?” pravi Lazar jokaje. “Strašno!”

“Nesrečni človek!” vzdihne Marija in tudi zajoka.

Zasmilil se ji je nesrečni učenec. Kako tudi njega ljubi njen Sin Jezus, in kako želi tudi njega zveličati! Res je strašno grešil. Toda tudi zanj je prišel na svet. Ali ni tolikrat povdarjal v svojem triletnem učenju, da je prišel najprej in pred vsem za grešnike na svet? Za tiste, ki so grešili? pa naj so še bolj grešili? Njegovo usmiljenje je neskončno in ne pozna ne meje in ne mere hudobij človeka. Greh je res neskončno zlo pred Bogom, toda ali ni samo greh tisti, kar ga je privedlo na svet? Samo želja odpuščati grehe ubogemu človeku? Ali se bo Juda tega zavedel? Spoznal svoj zločin, se obrnil k Jezusu s kesanjem in pokoro in se večno rešil? Se bo sedaj spomnil, kar je slišal od Jezusa, ko je rekel, “da je v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spokori, kot nad devetindevetdeset pravičnimi, ki pokore ne potrebujejo?” Se bo spomnil Marije Magdalene, kako prsrčno usmiljeno jo je sprejel v hiši Simona šele pred dobrim tednom? Ji bo sledil? Tudi nad Judom bi bilo v nebesih večje veselje, če se bi skesal in spokoril. O, da bi se! O, ko bi sedajle nekdo potrkal na Lazarjeva vežna vrata in bi bil to Juda, izdajalec, bi priznal svoj zločin in ga obžaloval! Kako bi ga bila ona kot Mati Jezusova vesela! Kako bi sama prosila zanj usmiljenja in odpuščanja! Oh, samo obupa naj nikar! Obup edini ga more pogubiti.

Vsaka človeška duša je otrok božji, tudi Judova. Za vse, tudi za Judo, bo njen Sin Jezus danes umrl na križu, da bi se rešile. Vseh grešnikov duhovna Mati je ona. “Ne, ne! O, Bog, ne zavrzi ga, če je tudi strašno padel! Človek je, slab človek!” je vroče molila za se tiho v duši tiste trenutke. O, ko bi mogla, po hitela bi sama k njemu in ga materinsko prosila: Juda, ne obupaj! Obrni se skesano k Jezusu in vse bo odpuščeno! Greh Adamov je, ki ga je privedel na svet in ga sedaj pelje na Kalvarijo.

Učenca pripovedujeta dalje, kaj se je vse zgodilo na Oljski gori, kako so Jezusa vjeli in odpeljali. Povedala sta, kako je cela tolpa kakor mrtva padla na tla, ko jim je povedal, da je on tisti, ki ga iščejo, pa da so se takoj zopet zavedli in vstali.

“Pa ga niste branili?” vprašuje Lazar.

“Da, Peter je potegnil meč in mahnil po najbližnjem iz tolpe, ki se je pa hitro odmaknil, da mu je odsekal samo uho,” pripovedujeta dalje.

“To bi bilo pa kmalu usodno za nas vse, ker so hoteli radi tega nas vse prijeti,” pripoveduje Filip. “Tudi je Gospod prosil za nas: “Če mene iščete, pustite te oditi!”, je dejal tolpi. Pobrall je tudi odsekano uho hlapca in ga ozdravil. To jih je pomirilo, da so prijeli samo njega, ga zvezali in odpeljali.”

“Sicer jih je pa bilo preveč in mi smo bili neoboroženi,” meni Andrej.

“Tudi nam je prepovedal ga braniti,” pripoveduje Andrej. “Ko je Peter mahnil z mečem, mu je dejal: “Spravi meč na njegovo mesto; zakaj vsi, kateri primejo za meč, bodo z mečem končani! Ali ne misliš, da bi ne mogel prositi Očeta in bi mi takoj poslal več ko dvanajst legij angelov? Kako se naj torej spol-

nijo pisma, ki pravijo, da se mora zgoditi?" Tako smo se razbežali po vrtu v temi med oljkami in njega so pa odpe-ljali."

"Midva sva bežala skupaj," pripoveduje Filip, "in sva mislila, da je najina dolžnost, da morava najprej hiteti sem k vam, da poročava Materi Mariji, zlasti pa tebi, Lazar, kaj se je zgodilo in se posvetujemo, kaj naj storimo, da ga rešimo."

"Brat, hitro, hitro v mesto in zberi tam njegove prijatelje, zlasti vplivnejše, da greste in ga rešite!" zakriči Magdalena. "To je strašno!"

"Da, takoj moramo v mesto! Moramo ga rešiti!" pravi Lazar razburjeno in odločno. "To je strašna krivica! Jezus ni storil ničesar, radi česar bi ga smeli prijeti kot razbojnika."

"Nocoj ne moreš nikamor, Lazar," pravi Marta. "Samo še tebe bodo prijeli, če te najdejo v mestu. Saj veš, kako tudi te sovražijo! In če te primejo nocoj, jutri ne boš mogel ničesar zanj storiti."

"Prav pravi Marta, Lazar," pravi Andrej, ki se tudi sam ne bi upal nocoj v mesto. "Jutri zgodaj moramo v mesto in pokusiti vse, da ga rešimo. Pred vsem moramo hitro razglasiti mestu in ljudstvu, kaj se je zgodilo. Saj ljudstvo ne bo pustilo, da bi mu storili kaj hudega. Vse je navdušeno zanj. Kako so ga še v nedeljo navdušeno pozdravljali in mu vsklikali, ko so ga spremili v mesto!"

"Ne, Lazar!" pravi mirno Marija, "sedaj ne moreš nikamor. Bojim se za te." Vedela je, da je volja nebeškega Očeta, da mora Jezus v trpljenje in smrt, da, da je ravno za to prišel na svet, da trpi in umre in tako reši celo človeštvo. On sam hoče trpeti. Sam,

prostovoljno se je od vekomaj ponudil nebeškemu svojemu Očetu, da bo šel v smrt za človeka, kakor je učencem povedal na Oljski gori, kakor sta prav kar povedala. Marijo je strašno bolelo, kar se je zgodilo in srce ji je krvavelo. Najraje bi v strašni bolečini zakričala. Vendar ne! Kakor njen Sin hoče tudi ona mirno trpeti vse bolečine za odrešenje človeka.

(Dalje prih.)

P. Kazimir, O.F.M.

DAROVANJE MARIJINO

(21. novembra)

**Tebe, Marija, srca slavijo,
ker Te je ljubil Gospod;
svetu odvzeta, v tempel sprejeta
bila si prosta vseh zmot.**

**Svet si v mladosti išče sladkosti,
toda ne najde miru;
Ti pa vesela slavo si pela
v tihem zavetju Bogu.**

— Anton Foerster

LIGA SLOVENSКИH KATOLIŠKIH AMERIKANCEV

Odperto pismo škofu Gregoriju Rožmanu

Prezvzišeni:—

Ne pišemo Vam tega pisma radi Vas. Ne pišemo Vam ga, kakor da bi mislili, da Vi potrebujete naše tolažbe ali morda celo obrambe. Dobro vemo, da imate Vi zase in za svoje stališče dovolj tolažbe v Bogu in Marijinem Brezmadežnem Srcu, obrambe

Slika škofa Rožmana iz leta 1945.

zase in za svoje stališče pa v svoji neoskrbnjeni vesti in zavesti, da ste storili samo svojo dolžnost.

Pišemo Vam pa to pismo radi samih sebe in tistih, katere kot LIGA SLOVENSКИH KATOLIŠKIH AMERIKANCEV zastopamo. Pišemo ga Vam tudi radi onih, ki Vas sramotijo in preganjajo. Naj vidijo, da še davno niso vseh rojakov tu in onstran morja potegnili za seboj s svojo podlo propagando. Pišemo Vam torej to pismo zato, da

damo duška svojim lastnim čustvom do Vas, Prezvišeni, in do Vašega stališča, ki ste ga tako odločno in brez strahu zastopali in ga še zastopate.

Ni nam treba razlagati, kako mi kot verni katoličani razumemo Vaš položaj, zlasti Vašo obsodbo na 18 let težkega prisilnega dela. Kot škof svete katoliške Cerkve ste pač postavljeni — prav kakor Tisti, čigar namestnik ste v svoji škofiji — v znamenje, kateremu se bo nasprotovalo. Mi prav dobro vemo in verujemo, da brezboštvo v Vas, Prezvišeni, ne preganja zgolj človeka, ampak preganja v Vas v prvi vrsti Kristusa samega. Ne gre toliko za to, da Vas kot odločnega nasprotnika komunizma napravijo "neškodljivega". Za to gre, da Vas spravijo s poti kot predstavnika Kristusove vere, katero hočejo po dobro preračunanem načrtu zatreti in jo iztrgati iz src vernega naroda. Komunizem bi se odpovedal enemu svojih najbolj temeljnih naukov, ako bi drugače ravnal. Temu najbolj temeljnemu nauku se pa komunizem ne more in ne sme odpovedati. Vsa njegova stavba bi se potem porušila. Kakor hitro bi namreč komunizem zares priznal, da BOG IN VERA vanj igrata kako pomembno vlogo v človeškem življenju, bi se moral odpovedati tudi vsej svoji materialistični podlagi — in zamajal bi se v svojih temeljih.

Prezvzišeni! Mi smo bili popolnoma nič iznenadeni, ko smo zvedeli za Vašo obsodbo. Nasprotno! Skoraj začudili smo se, da Vas niso obsodili na smrt. In skoraj žal nam je, da Vas niso. Če bi se bilo to zgodilo in če bi Vas na kak način Vaši sovražniki res v roke dobili in Vas umorili, bi bilo pred vsem svetom nedvomno, da ste postali naš MUČENIK-SVETNIK. Zakaj nič ne dvomimo, da so Vas obsodili le radi tega, ker ste bili Vi prvi, ki je odločno s prstom pokazal, odkod je grozila tista nevarnost brezverstva in nenravnosti, ki se danes šopiri tako mogočno v Sloveniji in jo skuša polagoma odtrgati od Boga in Ma-

rije Pomagaj. Mi se prav dobro zavedamo, da je to tisti Vaš "greh", ki Vam je nako-pal obsodbo.

Da Vas niso obsodili na smrt, so pač storili zato, ker se jim ni zdelo vredno, da bi slovenskemu narodu na ta način dali tako lahko otipljivega MUČENIKA-SVETNIKA. Na drugi strani se pa Vaši sovražniki živo zavedajo, da je obsodba na 18 let težkega in prisilnega dela — ako bi jo res morali nastopiti — HUJŠA OD SAME SMRTI. In kdo ve, če ne pride res do tega, da jo boste morali nastopiti? Kdo ve, če ne bo v to privolila božja Previdnost, kateri ljudje ne moremo in ne smemo narekovati njenih nam dostikrat nerazumljivih potov, ki pa vendar vemo o njih, da jih Bog z vso ljubeznijo naravnava.

Obsodba na 18 let težkega dela v svetu ne more odjekniti tako mučno kot kaka obsodba na smrt. Zunanji svet namreč ne ve, kaj pomeni obsodba na 18 let težkega prisilnega dela pod komunizmom. Mi, ki dobivamo o tem direktna in točna overovljena poročila, to vemo. Soglasno mnenje tisočev je: HUJŠE OD SAME SMRTI! Zato ste, Prezvzvišeni, v naših očeh in v našem prepričanju vseeno MUČENIK-SVETNIK. Niste še nastopili svoje "kazni" in morda je ne boste. Toda zavedamo se, da je že sama zavest tega, kar se je zgodilo pri tisti "ljudski sodbi", za Vas pravo mučeništvo. Molimo in molili bomo za Vas, da niti za trenutek ne omagate pod križem, ki Vam ga je naložila Previdnost.

Prezvzvišeni! Mi dobro vemo, česa vsega so Vas obdolžili pri tisti "ljudski sodbi". Vaši sodniki, to vemo, bi z najbolj odločno gesto odklonili našo trditev, da ste bili pred sodbo kot KATOLIŠKI ŠKOF. Rekli so in zapisali, da so Vas obsodili, češ da ste se "mešali v politiko", da ste slovensko ljudstvo "izdajali", da ste postali "vojni zločinec" . . .

Pravijo, da ste bili sojeni pred "ljudskim sodiščem". Pod tem imenom razumemo mi res SLOVENSKO LJUDSTVO, ne pa nekaj nahujskanih in ljudstvu vsiljenih pri-ganjačev vsiljene komunistične vlade. Mi imamo dovolj sredstev, da prisluškujemo

resničnemu m n e n j u SLOVENSKEGA LJUDSTVA. In to mnenje je popolnoma nasprotno mnenju proslulega "ljudskega sodišča", ki je vse prej ko — ljudsko! Zato Vas, Prezvzvišeni, ne bomo branili pred svetom, upamo pa, da bomo res prej ali slej zaslišali mnenje in SODBO o Vas — iz ust SLOVENSKEGA LJUDSTVA, ki bo dovolj glasna, da je ne bomo slišali samo nekateri, ampak jo bo slišal tudi široki svet!

Da ste bili "izdajalec" in ste se mešali v "politiko"! Vemo, kaj vse so Vam naprtili pod tem naslovom. Mi pa vemo, da ste storili le svojo dolžnost in da se tudi o Vas lahko reče, kar piše te dni velika revija THE SATURDAY EVENING POST v dolgem članku o papežu Piju XII. (Sept. 21, stran 16):

"Pod vodstvom Pija je katoliška cerkev že izšla kot najuspešnejša politična sila na tej strani železne zavese: V Franciji, Italiji, Holandiji, Belgiji in na Bavarskem so se izkazala katoliška gibanja kot največje in navplivnejše stranke. Res je, da je Stalin nekoč zarežal: Koliko divizij pa ima papež? Tu je odgovor: Politika kot politika v resnici Vatikanu ne zanima. Politika zanima Vatikan samo v toliko, v kolikor "se dotakne oltarja". (Podčrtanje naše.) Toda po besedah papeža Pija v naših dneh grozi oltarju "duh državnega absolutizma, ki hoče sam zase vso kontrolo nad politično, socialno in ekonomsko mašino, v kateri naj bi človek, živo bitje in ustvarjeno po božji podobi . . . postal zgolj brezdušno kolesce." In med tem ko katoliška cerkev "ne išče boja", bo vendar "odločno branila dostojanstvo, dobro ime, življenje, čast, svobodo in večni blagor svojih otrok."

Tako vemo tudi o Vas, Prezvzvišeni, da ste se "mešali v politiko" le zato, ker se je politika v Vaši domovini "dotaknila oltarja". To je vse, kar je treba vedeti o Vaši "politiki". Storili ste, kar ste morali po svojem spoznanju storiti, kakor bi storil ob ENAKEM SPOZNANJU vsak drug predstavnik katoliške cerkve. Kdor ni prej spoznal, spoznava v Titovi Jugoslaviji sedaj. Saj že dokazujejo Vaši sovražniki sami, da ste bili Vi, samo PRVA ŽRTEV, kakor

ste bili tudi PRVI, ki je izdal pastirski list proti komunizmu in s prstom pokazali, kje je SOVRAŽNIK OLTARJA. Da, tisti pastirski list ste IZDALI — in to je vse Vaše — izdajstvo . . .

Prevzvišeni! Niste ne prvi ne zadnji, ki je postal v preganjanju podoben Onemu, ki je bil postavljen "v znamenje nasprotovanja". Mi vemo in verujemo, da je v tem vsa razlaga in vsa skrivnost tega, kar se z Vami godi. Bodite prepričani, da ne bomo nikoli med onimi, ki so se že ali se še bodo — spotaknili ob Vas!

V naših očeh in v našem prepričanju ste in ostanete VELIK MOŽ in eden od onih temeljnih kamnov, ki jih kraljestvo božje v naših dneh tako zelo potrebuje.

V tem smislu prejmite od podpisanega in od celokupne LIGE KATOLIŠKIH SLOVENSКИH AMERIKANČEV izraze najiskrenejšega spoštovanja, občudovanja in resnične otroške ljubezni.

Rev. Alojzij Medic, O.F.M.
Box 608,
Lemont, Illinois, tajnik

V PODZEMELJSKEM RIMU

(X. poglavje knjige: Iz mojih rimskih let.)

KATAKOMBE! Podzemeljski Rim, ali bolj prav: Rima podzemeljska predmestja! Ustvarili so jih prvi kristjani za svoje drage mrtve. Po rimskih zakonih ni bilo dovoljeno pokopavati mrličev znotraj mestnega obzidja. Poganski Rimljani so imeli navadno pokopališča ob velikih cestah, o čemer še dandanes pričajo nekateri ostanki starih nagrobnih spomenikov. Kristjani pa se tudi mrtvi niso marali družiti s pagani. Imeti so hoteli svoja lastna, posvečena grobišča. Prostor zanja so dali premožni verniki na svojih posestvih zunaj mestnega obzidja. Le-ti so uredili ondi sami zase takozvane "memorije" (memoria — spomin; tukaj: grobnica) in so

dovoljevali, da so se vanje polagala tudi trupla mučencev in drugih kristjanov. Tako so nastala prva krščanska pokopališča, ki so jih "cemeterije" ali pozneje "katakombe" imenovali. Prvo ime pomeni "spavališče", ker je smrt le spanje do dneva vstajenja. Z drugim imenom pa so prvotno nazivali samo ceterij pri Sv. Boštjanu. Rekli so mu "in catacumbas", kar pomeni po naše grobišče "pri nižavah", ker je pri cerkvi sv. Boštjana nižava ali dolina, ki vodi preko nje Apijeve ceste. Pozneje so to ime prenesli na vse ceterije.

Katakombe so izkopali posebni kopači (fossore) globoko pod zemljo, da bi bili grobi tembolj zavarovani pred vsakršno oskrumbo. Svet okoli Rima je kakor nalašč za to pripraven, ker je zemlja sestavljena iz peska, pepela in žlindre, nanesenih tusem baje iz ognjenika. ki je v pradavnih časih bruhal v Albanškem pogorju. Suha je ta zemlja, da jo je lahko kopati, in trdna je, da se ne ruši in ne posiplje: odkoplješ ali odsekaš je, kjer in kolikor hočeš, druga ostane kakor zid. Globoko v tej zemlji torej so napravili fosorji dolge hodnike, v njihove stene pa vdolbli podolžne, ozke prostore — grobe —, kamor so polagali mrliče, zavite v belo platno, večkrat tudi v dragocene tkanine, mrliče, maziljene z balzomom ter pokrite z dišečimi cvetlicami in zelišči. Odprtino so zaprli s preprosto opeko ali z marmornato ploščo in napisali nanjo daljši ali krajši napis, včasih samo ime, včasih dostavek "in pace" (v miru), včasih pomenljivo znamenje (simbol) palme, goloba, sidra itd. Take grobe so delali drugega poleg drugega pa tudi drugega nad drugim, po dva, tri do šest grobov navpik. Ko je bil poln en hodnik, so izkopali naslednjega in z odkopano prstjo včasih zas-

li prejšnjega. Kopali so ali naravnost dalje ali pa so zavili na desno ali levo od prejšnjega rova; tudi v globino so šli in naredili pod enim rovom drugega. Tako je nastalo vse polno hodnikov in galerij, eno-, dve-, trinadstropnih, vodečih semtertja na vse strani. Stenske grobe, v katere so položili po enega samega mrliča, so imenovali "lokule" (loculus). Včasih pa je hranil tak grob dve trupli ali celo tri. Te so nazivali "bizome" oziroma "trisome" (bisomus, trisomus). Stemtertja pa so pokopali v en grob telesne ostanke mnogih mučencev, ki so jih bili v naglici zbrali. Taki grobovi niso imeli posebnega imena, pač pa je preprost napis navadno naznanjal večjo množino pokopancev, kakor n. pr. "Rufin in 150 mučencev". — Za imenitnejše mučence in posebno odlične osebe so delali grobe nekoliko drugače. Izgrebli so v steno polkrogasto vdolbino, imenovano "arkosolij" (arcosolium), ter v njeni osnovni, ravni ploskvi izkopali grob, kamor so položili truplo in ga pokrili s kamenito ploščo. Tak grob je zadel podobno oltarja in so na njem tudi res opravljali presveto daritev, zlasti na obletni smrtni dan kakega mučenca. Pred takim grobom so tudi uredili večji prostor, da so mogli verniki prisostvovati službi božji, oziroma so take grobe izdolbli sploh že v posebnih podzemeljskih mrtvaških stanicah ali nekakšnih kapelah (cubiculum), ki so si jih bile dale napraviti boljše družine za pokopavanje svojih članov.

Katakombe obdajajo večno mesto okrog in okrog kakor skrivnostni venec. Kakih 50 jih je z nič manj nego tri in pol milijoni grobov. Če naj imenujem njihova imena, lepo pravi nekdo, bom moral naštetih celo pratiko sv. mučencev: katakombe sv. Silvestra, sv. Neže,

sv. Lavrencija, sv. Cecilije, sv. Pankracija itd. . . .; če naj popišem njihovo zgodovino, bo treba pripovedovati o bojih in zmagah, o osebah in dogodkih, ki bi napolnili veliko knjig . . .; če naj vas seznanim z domovino teh, ki so se tukaj odpočili, boste lahko čuli o pokrajinah treh delov zemeljske oble, zakaj Rim, krščanska prestolnica sveta, mora biti mesto do smrti pogumnih junakov iz vseh rodov . . .

V eno teh čudovitih podzemeljskih predmestij Rima smo se torej napotili tistega dne, in sicer v Ostrijske katakombe, ki so po izročilu izmed najstarejših in sega njihov postanek v prve čase Cerkev. Ime razlagajo nekateri tako, da so v tem kraju rastla neke vrste drevesa, ki so jim Rimljani dejali "ostrices" (ostrix); drugi pa ga, bolj verjetno, izvajajo od družine ali rodu Ostrijev (gens Ostoria), ki so to pokopališče napravili na svojem tu ležečem posestvu. O visoki starosti tega cemeterija pričajo mnogi grobni napisi, ki v njih srečujemo imena najstarejših in najzlahtnejših rimskih rodbin, kakor: Flavijcev, Julijcev, Klavdijcev itd. Zdi se gotovo, da je bila na kraju teh katakomb pokopana mučenica sv. Emerencijana, dojna sestra sv. Neže. Ni pa gotovo, da bi bile to one iste katakombe, ki jih omenjajo mučeniški zapiski sv. Mavra in Papija, "na Nomentanski cesti pri Nimfah (ad Nymphas, t. j. pri vodnih boginjah), kjer je krščeval sv. Peter". Nekateri namreč mislijo, da so bile to katakombe sv. Priscile. Sicer pa novejši raziskovalci katakombam, o katerih govorim, tudi ne pravijo več Ostrijske, marveč jih imenujejo "večji cemeterij sv. Neže". Karkoli! Med učnjaki je v teh stvareh zmerom dosti študiranja in prepiranja; jaz pa zapisujem

le svoje doživljaje, preproste spomine in vtiske.

Šli smo mimo cerkve sv. Neže, te ljubeznive mladostne svetnice, še kakih sto korakov dalje po Nomentanski cesti in zavili potlej z leve na polje. Na odprti poljski planoti — takrat še čisto goli in skoro divji, a dandanes baje že vse zazidani — smo kmalu zagledali v zemljo vodečo odprtino, kakor kak vhod v podzemeljsko klet. Posebni občutki so me prevzemali, ko smo se začeli spuščati po prstenih, precej strmih stopnicah v globino. Prišedši do odkopanih tal nas objame temni rov. Prižgemo svečke, ki smo jih imeli s seboj, in se napotimo med prstenimi stenami v podzemeljski labirint. Čisto malo časa hodimo, ko nam zaveje naproti vonj kadila. Gremo mimo enega, dveh stranskih rogov, čuj! ali nam ne prihajajo na uho svečani glasovi svete pesmi? Ob tretjem stranskem hodniku zavijemo na levo, in glej! objame nas svetloba in povabi k sebi v prostorno baziliko, kjer vprav vrši škof z asistenco slovesno službo božjo. Preseščeni pokleknejo in prisostvujemo najsvetejši daritvi.

Pri tem se je duh nehote zamaknil nazaj, daleč nazaj, v prve čase krščanstva. Tudi takrat so se obhajale svete skrivnosti tu pod zemljo. Na obletnice svetih mučencev in ob času preganjanja. Da, posebno ob času preganjanja so bila podzemeljska pokopališča kristjanom obenem skrivna svetišča. Glej! ponoči prihajajo od vseh strani mesta h katakombam molčeče, temne postave. Ostiarij (vratar), ki straži vhod, vpraša vsakega po dnevnem geslu, šele potem ga spusti noter. Lepo število se jih zbere v podzemeljskem prostoru. Ločeni so: možje posebej, žene posebej. Prostor je razsvetljen s svetilkami, ki vise

od stropa, in z leščerbami, ki dremljejo iz dolbin, vsekanih v stene. Poleg oltarja, mučenčevega groba, je sedež za škofa. Sveto opravilo se prične. V globoki pobožnosti moli srenja s svojim pastirjem. Subdiakon in diakon prebereta list in evangelij. Škof sede na preprosti sedež in začne pridigo. Besede poučenja in pobude, besede tolažbe in življenja vro njegovih ust. Tisto trdnost vere, ki je v njegovem lastnem srcu, tisti plamen božje ljubezni, ki razžiga njega samega, tisto navdušenost in pripravljenost za vero trpeti in umreti, ki živi vsakčas v njegovi duši — vse to želi dati tudi svojim poslušavcem. — Pridiga je končana. Odpuste se katehumeni, t. j. tisti, ki se šele za krst pripravljajo, in javni pokorjenci, ki za kazen še ne smejo biti pri nadaljnji službi božji. Potem se prične "maša vernih". Škof opravi splošno molitev za krščansko občino, odmoli Vero in se poda h kredenci — preprostemu, iz stene molečemu kamenu —, kjer so pripravljene mašni darovi. Iz rok diakona sprejme pateno s kruhom in kelih z vinom, ju daruje med molitvijo in blagoslavljanjem ter zapoje Predglasje s trikratnim: Svet! svet! svet! Sledi "tiha maša", kanon, sveto dejanje, ki vsebuje besede spremenjenja. Škof moli z razprostrtimi rokami, obudi poseben spomin za žive, izvrši s presvetimi besedami spremenjenje in povzdigne telo in kri Gospodovo v počeščenje vernikom. Globoka tišina vlada v svetem prostoru, vsi navzoči na kolenih in sklonjeni molijo Jagnje božje, ki odjeme grehe sveta . . . — Opravljene so molitve po povzdigovanju, opravljen spomin za mrtve, odpet Očenaš, približa se obhajilo. Preden škof razlomi posvečeni kruh, zakliče diakon: "Sveto svetim!" in verniki odgovore: "En Sveti, en Gospod Je-

zus Kristus k časti Boga Očeta, ki mu bodi slava od veka do veka!" Škof molil: "Gospod, naš Bog! Grešil sem pod nebom in pred teboj; nisem vreden biti deležen svoje svete in brezmadežne skrivnosti; toda ti Bog usmiljenja, stori s svojo milostjo, da prejmem tvoje sveto telo in kri ne v pogubljenje, marveč v odpuščenje grehov." — Po škofovem obhajilu se podeli Najsvetejše vernikom. Diakon zakliče: "Pristopite v strahu Gospodovem, z vero in ljubeznijo!" Približajo se najprej možje, potem žene. Možje polože odprto desno dlan v levico in prejmejo vanjo nebeški kruh, pri čemer pravi diakon: "Telo Gospodovo," in vernik odgovori: "Amen," t. j., res je. Žene prejmejo telo Gospodovo na prtič, pogrnen čez roko. Potem poda diakon vsem kelih, govoreč: "Kri Gospodova." Vsi odgovore po vrsti: "Amen." Med razdeljevanjem pojo navzoči duhovni in verniki 132 psalm: "Glej, kako dobro in kako prijetno je, ako bratje skupaj prebivajo," ali pa oni verz iz psalma 144: "Oči vseh upajo v te, Gospod . . ." Tako zaužijejo Najsvetejše s pastirjem verniki — in njihova srca so močna in junaška, se ne boje ne meča ne ognja ne divjih zveri . . .

(Konec prihodnjič.)

HOJA ZA KRISTUSOM

"Kdor hodi za menoj, ne tava po temi," pravi Gospod. S temi besedami nas Kristus opominja, da posnemajmo njegovo življenje in ravnanje, ako hočemo, da bomo v resnici razveseljeni in prosti slepote srca. Prizadevajmo si torej prav posebno, da preišljujemo življenje Jezusa Kristusa.

JOB

Tam iz dalje čul sem klic boleči:
 "Oj pogledjte moj obraz trpeči!
 Lica kakor ena sama rana,
 gnojna rana, malokomu znana.
 Roke, noge, truplo črv razjeda.
 Brez obleke, kaka strašna beda!
 V glavi straši demonov zalega,
 ohromelo srce groza bega.
 Kužen sem na duhu, krvi svoji,
 in gniloba žre meso, na moji
 ustni sili kletev trda, grozna.
 Roki suhi prožim, da bi pozna
 krušna mrva z mize bogatina
 padla. Smiljenja ni za trpina
 ne pravice. Le bič, puška, ječa,
 muka, smrtna sodba v grob veleča.
 Dragi dom razbit, otroci, oče,
 žena umorjeni, mati joče
 na grobovih. Kristus, oj usmili,
 oj usmili se, o Kristus mili!
 Dal Gospod si, vzel Gospod. In Tvoja
 sveta volja zgodi se, ne moja."
 Klici, joki, vzdih Joba taki
 k Bogu so kipeli. Z neba znaki
 božjega usmiljenja, dobrote
 čuli so se končno do sirote:
 Dvigni gor v nebo pogled otožni
 v težkih, strašnih dneh! Sijaj ti rožni
 sončnih žarkov svetil bo v obupni,
 grozni tvoj obraz. In glej, osupni:
 Liki Ablov dar hitele tvoje
 žrtve so tja gor k Bogu med raje
 angelske. In Oče v zadoščenje
 sprejme dar in svoje odrešenje
 radi prošnje Matere in Sina
 milostno razlije nad trpina.
 Jobu so se rane zacelile,
 srce, ustne so Boga hvalile.

Dr. J. Češnik

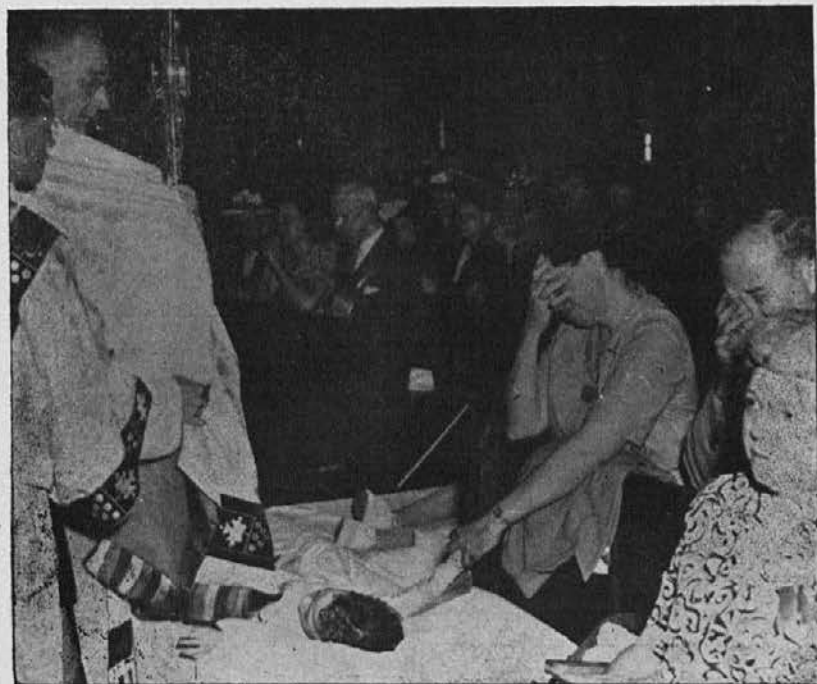

MENIHI SE NE BOJIJO DELA. — Menihi iz neke opatije blizu Dubuque, Iowa, s svojimi lastnimi rokami kopljejo kamen, ki ga bodo porabili za zidanje novega dela pri svoji stari opatiji. Glejte meniha, kako maha s krampom. Drug menih pa pregleduje kamen.

DVOJČKI. — V Baltimore-u v Mercy Hospital je bilo nedavno rojenih kar štiri parov dvojčkov v enem tednu. V sliki se vidi redovnica-bolničarka, ki čuva nad deteti.

SVETIŠČE BRATA ANDREJA. — V Montrealu, največjem mestu v Kanadi, je svetovno znano svetišče svetniškega brata Andreja, kjer je že mnogo hromih in pohabljenih bilo čudežno ozdravljenih. Slika kaže paraliziranega dečka, ki leži pred duhovnikom, ko ga z monštranco blagoslavlja. Jokajoča mati ga za roko drži.

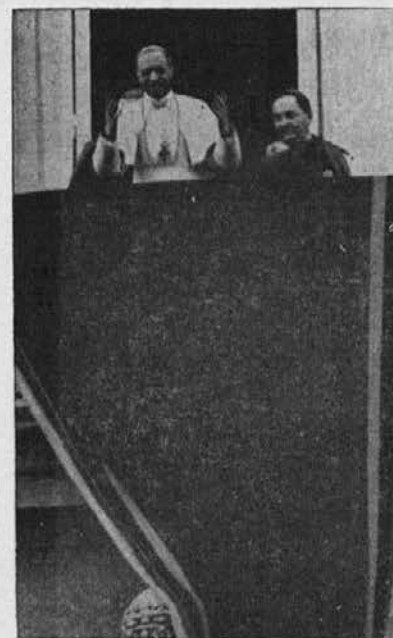

←☞ STARODAVEN KIP — V Rimu v vaticanskem muzeju je ohranjen starodaven kip cesarja Avgusta, ki je vladal nad rimskim cesarstvom ob času Kristusovega rojstva. Na zgornji sliki se vidi ta kip.

DEČKO, ZBUDI SE! — ➡➤➤
Na Francoskem, kot tudi drugod v Evropi, je mnogo ubogih, ki trpijo radi pomanjkanja živeža. Eden izmed takih otrok se vidi na sliki. Redovna sestra bi ga rada zbudila, da mu ponudi kozarec mleka, a dečko kar naprej spi.

ROJSTNA HIŠA MATERE CABRINI. — V Italiji v vasi Sant' Angelo Lodigiano stoji hiša, v kateri je bila rojena nova svetnica Franciška Ksaverija Cabrini. To hišo obiskujejo romarji vsak dan, kakor se na sliki vidi.

PAPEŽ PRI SVOJI POLETNI REZIDENCI. — Letos je sv. Oče Pij XII. šele drugič obiskal svojo poletno rezidenco pri Castelgandolfo, odkar je bil izvoljen za papeža leta 1939. Na sliki ga vidite, ko se smeje gor na balkonu.

Narodno svetišče Marijino.

— Na posestvu Katoliške univerze v Washingtonu, D. C., se je leta 1920 začelo zidati ogromno narodno svetišče posvečeno Mariji Brezmadežni. Imenuje se "Narodno svetišče Brezmadežnega spočetja" (National Shrine of the Immaculate Conception). Škof Shahan, tedanji rektor Katoliške univerze v Washingtonu, je že leta 1913 apeliral na ameriške katoliške ženske za pomoč pri zidanju te velikanške cerkve.

Danes še ni končana ta velika stavba, četudi so že dva milijona potrošili zanjo. Bo treba še pet milijonov dolarjev skup zbrati, preden se bo cerkev dozidala. Zdaj stoji še samo kripta ali podzemna cerkev, ki pa je izvanredno lepa in je tudi največja na celem svetu. Glavni oltar je Mariji posvečen v spomin vseh ameriških žensk in deklet, ki se imenujejo Mary. Stebri so iz marmorja, ki je bil pripeljan iz 58 raznih dežel na svetu, kar torej priča svetovni pobožnosti do Brezmadežne Matere Božje.

Ameriški škofje so letos nameravali na Materin dan naprositi ameriške matere, naj pričnejo kampanjo za dovršitev Marijinega svetišča v Washingtonu. Ker je bilo ravno lansko leto vojske konec, se je škofom zdelo lepo, če bi se Marijino svetišče naprej zidalo kot spomenik Mariji v zahvalo za zmago v vojski. Dejali so, da se je vojska z Japonci začela na praznik Marijinega Brezmadežnega spočetja (po

KRIŽEM KRALJESTVA KRIŽA

P. Martin, O.F.M.

havajskem času) in se končala na praznik Marijinega vnebovzetja (po japonskem času). Zraven tega je bila letos maja meseca stoletnica odkar je bila Brezmadežna izvoljena kot zaščitnica Zdr. držav Amerike. To je bilo vse objavljeno v katoliških časopisih in mnogi so pisali in povedali, kako se jim dopade ta ideja. Vse je bilo pripravljeno za kampanjo.

Pa četudi je bila ta misel jako lepa in ameriške matere in drugi so bili pripravljene pomagati, so se škofje odločili, da je ob tem času bolj potrebno pomagati ubogim in stradajočim ljudem v Evropi. Torej se je kampanja za narodno svetišče Brezma-

dežnega spočetja v Washingtonu odložila začasno.

Katoliški starši imajo več otrok. — V katoliških družinah se navadno najde več otrok kot pa v nekatoliških družinah. Do tega sklepa je prišel Rev. Bernard Mulvaney, C.S.V., ki je dolgo študiral zakonske razmere v raznih krajih Amerike. Pravi, da se razlika med katoliškimi in nekatoliškimi družinami pozna največ med izobraženimi ljudmi, posebno med takimi, ki so hodili v katoliške šole. To je seveda prav lahko razumljivo, kajti katoliški otroci so dobro podučeni glede božjega namena zakona, da namreč ni pravega zakona, ako starši grešno preprečijo porod. Med starši, ki so manj izobraženi, kakor na primer kmetje, je malo drugače; nekatoliški starši imajo malo več otrok kot katoliški, a ne veliko več. Zakaj je tako, se ne more reči. Nemara se manj izobraženi nekatoliča-

Tako bo zgedalo "Narodno svetišče Brezmadežnega Spočetja" v Washingtonu, D. C., ko bo končano.

ni ne zmenijo veliko za porodno kontrolo, ker niso tako pokvarjeni kot izobraženi. V mešanih zakonih je navadno manj otrok kot pa v protestantovskih družinah, torej pomanjkanje poroda je še ena izmed slabih posledic mešanega zakona.

“Patsy Li”. — Ko so bile leta 1942 najhujše bitke med Amerikanci in Japonci na otoku Guadalcanalu v jugozapadnem Pacifiku, so domači prebivalci otoka prinesli v ameriško mornarično bolnišnico neko kitajsko deklico, ki je bila hudo ranjena. Našli so jo vso krvavo na tleh ležečo in napol mrtvo. Zdravniki so vsa mogoča sredstva porabili, da bi deklici življenje rešili. Katoliški kaplan, Father Frederick Gehring, C.M., ji je obesil svetinco Matere Božje okoli vratu. Deklica je več dni takoreč visela med življenjem in smrtjo, a končno se je začel njen položaj popravljati. Ker so Japonci ljuto napadali kraj, kjer je bila bolnišnica, so jo ameriški marinarji prenesli na varnejši kraj.

Nekega dne je stopil marinar h kaplanu Gehringu in ga vprašal, kakšno ime naj deklici dajo. Noben ni vedel, kdo je ta deklica, odkod je prišla, ali kaj dela tako daleč od domače Kitajske. Father Gehring je nekoliko pomislil in potem rekel, “Dajmo ji ime ‘Patsy Li’. To ime pomeni ‘bela slivova cvetka’. Kitajci imajo radi takšno ime.” Klicali so jo torej Patsy Li.

Deklica je počasi okrevala in dobivala nazaj svojo telesno moč. Ameriški marinarji so jo jako radi imeli. Toda je bila v vedni nevarnosti na Guadalcanalu. Zaradi tega so jo z aeroplanom prepeljali na otok Espiritu Santo in pozneje na otok Efate.

Father Gehring je povedal o Patsy Li nekemu Foster Hailey-u, ki je bil poročevalec za svetovno znan časopis “New York Times”. Kmalu nato je bila povest o njej objavljena v ameriških časopisih. V New Yorku je neka kitajska zdravnica po imenu Katarina Li brala članek o Patsy Li v časopisu. Takoj je pisala svoji sestri, Mrs. Ruth Li, ki je tačas začasno živela v mestu Singapore na malajskem polotoku. Ta njena sestra je imela hčerko z imenom Patsy, a zgubila je vsako sled od nje, ko so Japonci potopili ladjo, na kateri se je družina Li peljala. Sploh ni vedela, če njena hčerka še živi ali ne.

O lanskem božiču je dobil poročevalec Hailey pismo od Mrs. Li, ki je hotela na vsak način videti Patsy Li. Skoraj prepričana je bila, da je to njena zgubljena hčerka. Hailey je prišel v dotiko s Fatherom Gehringom. Obema se je zdelo silno neverjetno, da bi bila Patsy Li res njena hčerka, saj je Father Gehring sam dal deklici ime Patsy Li. Oba sta pisala Mrs. Li in ji svetovala, naj kar vzame Patsy Li za svojo, četudi ni res njena.

Mrs. Li se ni dala drugače potolažiti, kot da bi šla sama na otok Efate, da vidi Patsy Li. Prijatelji so ji odsvetovali, a zastonj. Materino srce jo je gnalo naprej. Šele po dolgih mesecih je dobila dovoljenje od civilne vlade, da je smela potovati pet tisoč milj do otoka Efate. Avgusta meseca tega leta je poročevalec Hailey dobil brzojavko od Mrs. Li, ki mu je povedala, da je Patsy Li njena dolgo zgubljena hčerka.

“Kdo more reči, da je doba čudežev že prešla?” je pripomnil Father Gehring.

Pokrajine brez duhovnika.

— V Ameriki je zelo veliko pokrajin, v katerih ni nobenega stanujočega duhovnika, in v katere še ni prodrla luč katoliške vere. Ta položaj se najde posebno v južnih državah Amerike. Leta 1939 je bila ustanovljena nova redovniška kongregacija, ki ima za svoj poseben namen, da poskrbi duhovnike za one zapuščene kraje, kjer ni nobenega duhovnika. Do sedaj ima ta mlada kongregacija samo trinajst duhovnikov in dvajset študentov za duhovniški stan. Zraven tega ima štiri redovne brate in sedem redovnih sester. Semenišče za to kongregacijo se nahaja v Glendale, Ohio. Člani in članice kongregacije se imenujejo “Domači misijonarji Amerike”. Torej ni treba iti v Indijo, ali na Kitajsko, ali v Afriko za misijonsko delo;

tukaj v Ameriki imamo dovolj takšnega dela.

Skuhan rožni venec. — V majhni ameriški vasi je živela zelo stara ženica. Stara bajta je bila njen dom. Nekega dne, ko se ji je že bližala smrt, je prosila za duhovnika. Kmalu je prišel fajmošter z zadnjo popotnico. Potrkal je na vrata in

vstopil. V bajti ni videl skoraj nič pohištva. Ženica je ležala na postelji zraven majhne peči, na kateri je bil pisker. Duhovnik je spovedal ženico in ji podelil sveto popotnico. Preden se je poslovil, je iz radovednosti pukal v pisker, v katerem je voda vrela. Začudil se je, ko je videl rožni venec na dnu piskra. Privezan je bil na

špago in špaga je bila privezana na posteljo, tako da ga je lahko ženica iz piskra potegnila, kadar je želela. Vzdržati se ni mogel duhovnik, torej je ženico vprašal, zakaj kuha svoj rožni venec. "Father," je odgovorila, "v mojih prstih ni skoraj nič več čuta. Zato segrejem rožni venec v vreli vodi, da ga lahko čutim, ko molim."

FATIMA IN NJEN BLAGOSLOV

(Nadaljevanje)

ŠTIRINAJSTO POGlavJE: POT V LISBONO.

UES mesec julij in avgust je ostala Jacinta v bolnišnici v Ouremu. Tako so želeli njeni starši. Tam je zvedela novico, da je njen stric, Lucijin oče, zapadel influenci in umrl. Ko je prišla Lucija na obisk in sta govorili o rajnem dobrem možu, je Jacinta sicer žalovala skupaj z Lucijo, obenem je pa začela praviti, da bo zdaj tudi ona sama kmalu umrla. Deklici se je zdelo to popolnoma prav. Saj je že dosti trpela, celo več kot njen bratec in stric. Kje je zdaj že Božič — ona pa na bolniški postelji vse od takrat!

Vendar še ni bila božja volja, da bi Jacinta že takrat dokončala svoje delo za spreobrnjenje grešnikov. Neki dan jo je doktor znova pregledal in dejal, da bo kar prav, če se deklica vrne nazaj domov. Povedal je tudi, da po dveh mesecih bolnišnice ni čisto nič boljša . . .

Jacinta se je zamislila ob tej novici in si dejala:

"Podobno je, da se je Gospa premisli-

la . . . Pa mi je popolnoma všeč. Saj bo doma toliko lažje umreti kot tu v bolnišnici."

Jacinto so torej odpeljali v Fatimo. Prišla je jesen in deklica je še kar naprej visela med življenjem in smrtjo ter molila za duše. Lucija jo je prišla pogledat, kar največkrat je mogla, in ji je prinašala poljskih cvetlic. Mala bolnica se je vselej razveselila, ko je opazovala pisane šopke jesenskih rož.

"Te so rasle na pašniku Cova, kajne?"

"Da, tam so rasle."

"Te lilije pa pri vasi Valinhos?"

"Tudi to si zadela."

"O, Lucija, kako dobra si do mene! Kako rada bi šla s tabo in bi skupaj nabirali rože! Pa povej mi rajši, ali moliš zame tam pri tisti kapelici na pašniku Cova, ki je posvečena Kraljici sv. Rožnega venca?"

"Seveda molim. Pa tudi v cerkvi molim zate vsak dan."

“Kaj pa rečeš Gospodu, kadar moliš zame?”

“Povem mu, kar si mi sama naročila. Da ga zelo zelo ljubiš. Pa tudi, da ljubiš nebeško Gospo in da želiš rešiti zelo veliko duš s svojo potrpežljivostjo v boleznih.”

“To je prav in lepo. Ampak, Lucija, ali bi ne bilo lepše, če bi Gospa spet prišla in bi ji midve vse to povedali naravnost?”

“O, seveda! To bi bilo prekrasno! Pa kaj češ. Menda ne more tako pogosto priti.”

Kmalu po tistem se je pa goreča želja male bolnice kar nenadoma izpolnila. Nikogar ni bilo blizu, Jacinta je bila samotna in samcata v očetni hiši. Naenkrat je stala pred njo rožnivenška Gospa, vsa svetla in lepa kot zmerom.

Kaj se je zgodilo med Gospo in Jacinto, izvemo iz poznejšega Jacintinega pripovedovanja Luciji.

“Ali je Gospa dejala, da kmalu ozdraviš?”

“Nak, nič takega ni rekla.”

“Kaj ti je pa povedala?”

Bolnici so silile solze v oči. Čeprav je bila vsa srečna radi najnovejšega obiska nebeške Gospe, ni mogla biti vesela njene napovedi.

“Je dejala, da pojdem v bolnišnico v Lisbono. Tam bom še zelo veliko trpela in nazadnje umrla čisto sama . . .”

Lucija ni mogla verjeti.

“Nikar, nikar, Jacinta! Tega ti pa že ni rekla!”

“Pa mi je! In zraven je povedala, da tebe ne bom nikoli več videla, ko enkrat odidem iz Fatime. Ne tebe ne koga druga od zlahte . . . Moja mati me bo morala samo pustiti v Lisboni . . .”

Lucija je umolknila in se čudila. Čez nekaj časa je vprašala:

“Ali ti Gospa ni prav nič veselega povedala?”

“Je dejala, naj se nič ne bojim, zakaj nazadnje pride sama pome in me odvede v nebesa.”

“To je isto, kar je prišla povedat Francku par dni, preden je umrl.”

“Vem.”

Dolgo dolgo sta se molče gledali, obe ma je kljuvalo v srcih. Končno je Lucija zamahnila z roko in dejala:

“Nikar nič ne misli na vse to.”

Jacinti so zagorele oči.

“Jaz pa hočem misliti na to! Poglej! Če bolj mislim na vse, kar mi je Gospa povedala, čimbolj premišlujem, kako bom morala pustiti tebe in vse, toliko bolj trpim. In dokler je še kaj časa, želim trpeti iz ljubezni do Gospoda in za rešitev duš.” —

Tako so minevali dnevi in prišel je januar 1920. Takrat se je pojavil v Fatimi slaven zdravnik iz Lisbone. Prišel je na božjo pot. Oglasil se je tudi pri dos Santovih in Martovih in več drugih ljudi je bilo z njim. Drugi so spraševali Jacinto o nebeški Gospe, oni doktor je pa samo mislil, kako bi deklico ozdravil. Smilila se mu je, ko je tako težko dihala in jo je vse tako silno bolelo. Nazadnje je poklical Jacintine starše in resno dejal:

“Pripravita vse potrebno, da pride otrok k nam v Lisbono. Uverjen sem, da jo bo znal moj prijatelj tam pravilno operirati in bo kmalu spet zdrava. Nič ne skrbita radi stroškov. Bom nabral med drugimi prijatelji ves potreben denar.”

Manuel in Olimpia Marto sta se nerverno spogledala. Po tolikih mesecih boleznih in brezuspešnih poskusov zdrav-

ljenja jima kar ni šlo v glavo, da bi deklica kdaj ozdravela. Vendar, kdo ve . . . V Lisboni so zdravniki, kakor jih nima ne Ourem ne kako drugo mesto v bližini . . .

Učeni zdravnik je priganjal:

“Vajina dolžnost je, da mi pošljeta Jacinto. Hčerka vama je resno bolna in zakaj bi se ji ne pomagalo?”

Obrnil se je k deklici:

“Kajne, da bi rada šla z nami v Lisbono in tam ozdravela?”

Deklici so solze zalile oči. Razumela je, da se izpolnjuje nad njo najnovejša napoved nebeške Gospe. V Lisbono! V novo bolnišnico . . .

“Ne, ne! Bila bi sama izguba časa! Nobena operacija mi ne more pomagati. Saj za gotovo vem, da ne bom nikoli več zdrava.”

Pokazalo se je pa, da Jacinti vse ugovarjanje nič ne pomaga. Že po nekaj dneh je morala z materjo na pot v Lisbono. Srce se ji je trgalo, ko je zadnjikrat gledala po domačih gričih. Zbogom, ve ljuba drevesa okoli vasi in nad njo — zadnjič se vidimo! In vsi vi dragi ljudje — med njimi Lucija! O, kako težko bo v Lisboni brez vas! Pač bo mnogim dušam v pomoč, ko se bo Jacinta radi njih tako silno premagala . . .

“Nič ne maraj, dragica,” je hitela tolažiti mati Olimpia. “Nebeška Gospa je nad vse blaga. Nič ne dvomim, da ti bo izprosila zdravje, če je ne nehamo lepo prositi.”

Jacinta se je neverno nasmehnila. Mati je imela silno dobro srce in deklica jo je tako zelo ljubila. Ali naj ji še enkrat pove, da je to slovo od Fatime resnično poslednje? Ne, tega ni mogla. Samo Luciji bi lahko to še enkrat povedala iskreno od vsega srca. Ampak — Lucije ni več . . .

Po dolgem potovanju sta dospeli v glavno mesto Portugalske. Za Jacinto je bilo vnaprej vse pripravljeno, da bi jo tako in tako pripravili na napovedano operacijo. Oni slavni zdravnik je za vse poskrbel. Ni je takoj poslal v bolnišnico, ampak k neki prijateljski družini v Lisboni. Ko so pa ti dobri ljudje zagledali deklico iz Fatime, vso drobno in na robu groba, se niso upali prevzeti odgovornosti za njeno skrbo. Zato jo je morala mati Olimpia odvesti v zavetišče Naše Ljube Gospe Čudodelnice.

To zavetišče ali sirotišče je vzdrževalo še kakih dvajset drugih otrok in oskrbovala ga je sestra Marija. Ta sestra je bila sicer redovnica, pa ni nosila nunske obleke. Cerkev so takrat na Portugalskem preganjali in vse njene šolske in dobrodelne ustanove so bile razpuščene že nekaj let sem. Tako so morale nune nositi svetno obleko. Zato ji je Jacinta rekla “botra”.

Deklica je še zmerom lahko po malem hodila. Bila je vsa srečna, ko ji je sestra Marija dovolila, da sme včasih na obisk pred sv. Rešnjje Telo. V cerkev sicer ni hodila, pač pa je smela moliti v sobi poleg kapele, odkoder se je videlo pred tabernakelj. Tudi sveto obhajilo je smela pogosto prejeti. To ji je olajšalo dolgčas po domu in zdelo se ji je, da je prišla v nebesa.

Sestra Marija je bila zelo vesela iskrene pobožnosti, ki jo je vsepovsod razodevala mala Jacinta. Nekega dne je pa kar ostrmela. Stopila je bila v bolniško sobo svoje varovanke in jo našla globoko zamišljeno. Deklica ji je dala znamenje z roko, naj odide.

“Prosim vas, botra, pridite malo pozneje, zdajle ravno čakam na prihod presvete Device.”

Presvete Device! No, pozneje je zvedela sestra Marija, da to ni bilo nič novega pri mali Jacinti. Nebeška Gospa se ji je večkrat prikazala v Lisboni in ji govorila skrivnostne reči: o grehu, o vojni, o duhovnikih — same reči, ki bi bolni otrok sam od sebe še mislil ne nanje.

“Pa kaj ti je Gospa dejala o vojni?”

“Gospa je dejala, da so vojne kazeni za svet. In je dodala, da ne more nič več zadrževati kaznujoče roke svojega Sina. Ljudje morajo delati pokoro. Samo tako bodo odvrnili nadaljnje vojne viharje. Gospod jim bo potem odpustil in jih ne bo kaznoval. Drugače pa pridejo nove bridkosti . . .”

Pobožna nuna kar svojim ušesom ni mogla verjeti. Da tak otrok govori tako resno o takih rečeh . . .

* * *

Jacinta se je poslovila od zavetišča Naše Gospe Čudodelnice dne 2. februarja. Odpeljali so jo v bolnišnico sv. Štefana. Po osmih dneh so jo operirali in vse je kazalo, da se je operacija posrečila. Tako je bilo tudi pričakovati, saj jo je operiral slavni doktor Leonardo, eden najboljših portugalskih specialistov. Vendar se je kmalu pokazalo, da je bil uspeh samo navidezen. Dekličino trpljenje se je začelo vse odkraja. Pri operaciji so ji izrezali dvoje reber, velika rana se pa ni hotela nič celiti. Bolečine so bile strašne. Sestra Marija ji je prigovarjala, naj daruje svoje trpljenje za nekatere zdravnike in zdravniške strežnice, ki da nimajo nobene vere.

Ko je otrok slišal to reč, je skoraj pozabil na bolečine in samo to mu je hodilo po glavi, kako more kdo biti brezverec.

“Ubogi nesrečni ljudje! Ne zavedajo se, kaj jih čaka v večnosti. Da bi vendar mogli vsaj malo razumeti veliko skrivnost o večnosti! Kako hitro bi začeli drugače živeti . . .”

Od dne do dne se je slabšalo Jacintino zdravje. Sestra Marija si je dala veliko opraviti okoli nje in jo je tolažila, kolikor je mogla, zakaj videla je, da deklica zmerom bolj trpi. Nekoč je pa bolnici na videz zelo odleglo.

“Jacinta, meni se zdi, da si mnogo boljša. Imenitno je to!”

Deklica se je nasmehnila.

“To ni tako, botra. Res pa je, da me nič več ne boli. Gospa je bila spet pri meni in je obljubila, da me prav kmalu vzame s seboj. Za sedaj mi je pa vzela vse bolečine.”

Sestra je ugibala, kaj bi. Po kratkem pomisleku je dejala:

“Ali naj zdaj pošljem po tvojo mamo, da te pride pogledat?”

Jacinta ni takoj odgovorila, kakor da ni slišala vprašanja.

“Naši ne bodo ostali dolgo na svetu. Kmalu bomo vsi skupaj v nebesih. Gospa mi je dejala, da bo še prišla, pa jaz je ne bom več videla. Gotovo bom prej umrla.” —

Dne 20. februarja, deset dni po operaciji, je bolnica zaprosila, da bi jo prišli obhajati. Bilo je zvečer ob šestih. Ob osmih je prišel duhovnik in jo spovedal. Da bi jo tudi obhajal, se mu ni zdelo potrebno tisti večer.

“Dete moje, jaz si ne morem misliti, da bi bila ti v smrtni nevarnosti. Meni se zdi skoraj zdrava.”

Jacinti so solze zalile oči. Takoj se je pa zavedela, da ima zdaj novo in zadnjo priložnost za veliko žrtev v prid grešnikom. Čeprav je duhovnik drugače mislil, je bilo usojeno, da bo Jacinta

umrla in že v teku dveh ur. Deklica je vedela dan in uro — iz ust nebeške Gospe! Duhovnik pa ne verjame in misli, da je skoraj zdrava. Tako bo morala umreti brez svete Popotnice . . .

To je bila za deklico res neizrečeno velika žrtev . . .

(Konec prihodnjič.)

P. Bernard, O.F.M.

ČUDNI AMERIKANCI

Nek Francoz se je vrnil domov z Amerike. Prijatelji so ga radovedno povspraševali, kako neki je tam onstran Atlantika. Odgovoril je: "Amerika je res čudovita dežela. Ljudje so tudi zelo prijazni. Vendar imajo neke čudne navade, ki jih ne moremo razumeti. Imajo, na primer, neko pijačo, ki jo imenujejo koktejl (cocktail). Najprej vlijejo malo žganja v kozarec, da bo pijača močna; potem pa dodajo vode, da ne bo tako močna. Stisnejo nekaj kapljic iz limone v kozarec, da se bo kislo pilo; potlej pa not vržejo sladkor, da bo sladko. Vlijejo še drugega žganja, da bo zelo žgalo; nato pa spustijo par kosov ledu v kozarec, da se pijača ohladi. Ko imajo vse to zmešano, vzamejo kozarec, vzdignejo proti tebi in pravijo, 'Tebi!' ampak spišejo sami."

ŠKOF ROŽMAN JE PRIDIGAL

(za post 1943 v Ljubljani)

ŠESTA PRIDIGA: Obsodba Babilona in obeh zveri

Napovedana obsodba božja se pričinja izvrševati. Po vrsti prihajajo brezbožne sile pred Sodnika. Najprej Babilon, zatem prideta obe zveri, nazadnje zmaj — satan.

Eden izmed angelov, ki so imeli sedemere čaše božjega srda, je nagovoril sv. Janeza in mu rekel: "Pridi, pokazal ti bom obsodbo velike hotnice, ki sedi na mnogih vodah, ki so z njo nečistovali zemeljski kralji in so se z vinom njene ga nečistovanja upijanili prebivalci zemlje." (17, 2, 3.)

V videnjih sv. Janeza se podobe menjavajo kakor v filmu. Babilon je enkrat mesto, drugič pa ženska. Cerkev Kristusova je žena, proti kateri se bojuje zmaj in zopet osvaja mesto Jeruzalem. Hotnica Babilon enkrat sedi na mnogih vodah, kakor leži mesto Babilon ob širokih vodah reke Evfrata, drugič sedi na sedmih gričih, kakor mesto Rim — pa ni ne eno ne drugo, ampak simbol (znamenje) tretje protikršćanske sile — naslade in vsega razkošnega uživanja, ki je zvezano z mesenostjo. To pomeni nečistovanje v najširšem pomenu besede.

Nato opisuje sveti Janez Babilon — žensko sedečo na grdi rdeči zveri, oblečeno v bager in škrlat, okrašeno z zlatom, dragimi kamni in biseri. Imela je v rokah zlato čašo, polno gnusob in nečednosti svojega nečistovanja. Med razkošno zunanjostjo in grešno notranjostjo je veliko nasprotje. Zunaj blesk,

znotraj gnusoba in nečednost. Pobeljen grob, ki se nazunaj kaže čeden, znotraj je pa poln vsake gnusobe. Zunanji bogati videz more preslepiti človeka in vplivati na njegovo sodbo — Bog pa vidi v notranjost in ga zunanost ne more varati. Kolikokrat je zunanje razkošje v obleki, opremi in dišavah samo krinka, pod katero se skriva duša, grda in spačena v greh, ki so pred Gospodom gnusoba. In vso to gnusobo je Jezus moral sprejeti nase v trpljenju in smrti. Ni čuda, da je od samega gnusa trpel smrtno muke na vrtu Getzemani in potil ne samo smrtni, ampak krvavi pot.

Nečistovanje in grešno razkošje je eno izmed učinkovitih sredstev satanovih, s katerimi duše pogublja. Poželjivost je v naši naravi najbolj občutljiva in najlažje ranljiva točka in satan, ko človeka zapeljuje v nebrzdano meseno uživanje, najde v človekovi naravi sami najmočnejšega zaveznika.

Kako premeteno zna satan po svojih pomočnikih zavajati v nečistost! Ne uporablja samo pokvarjenih tovarišev in "prijateljic", da vzbuja v mladih dušah najprej radovednost, potem strastno zlo, marveč se je polastil umetnosti in raznih kulturnih pridobitev: Leposlovja, gledališča, kina . . . da pod krinko lepe umetnosti razplamteva nečisto strast.

Zlasti pa se je polastil satan mode, da z njo naravnost trinoško usiljuje obleko, ki že v otrocih uničuje čut sramežljivosti, da telo bolj razgalja ko pokriva. Sramežljivost je najbolj naravna in najmočnejša obramba čistosti. Kjer sramežljivost propade, ima satan s svojimi sodelavci lahko delo, da mladino zapelje v nečistost in jo s tem pridobi v svoje kremplje. Z ničemer pa satan tega svojega pogubnega namena ne

doseže bolje ko z nesramno modo, ki je tako vsiljiva gospodarica, da se ji niti krščanske družine ne morejo ali ne znajo več dovolj odločno ustavljati. Cerkev je vedno svarila, opominjala, pa je večinoma naletela na gluha ušesa. Tudi verni katoličani so slepo drveli za modo, katero je satan narekoval v boju zoper Kristusa in Cerkev. Ali je mogoče, da bo krščansko ženstvo tudi v bodoče še pod diktaturo mode pomagalo satanu duše zavajati v greh? Vpričo šib, ki zavedaajo svet, vendarle pričakujemo, da bodo krščanske matere in dekleta poslušale resen opomin Cerkve in se glede mode osamosvojile ter strle suženjske verige nesramnega zapeljivca satana.

Tudi potrebno in koristno skrb za telesno zdravje je satan izrabil za svoje namene v pogubo duš. V kopališča ob rekah, jezerih in morjih, na planine in igrišča je zanesel toliko nesramne golote, da je vso koristnost spremenil v škodo — v škodo dušam in telesnemu zdravju.

Ne čudimo se, če je zdaj Bog, ki je dolgo potrpežljivo čakal in gledal skrunjenje teles, ki so templji svetega Duha, poslal kazni, ki so jih ti grehi tako dolgo izzivali. Osamele so planine in kopališča ob rekah in morju; obleke primanjkuje in vse bridko prihaja nad narode, ki so božje postave namenoma malomarno gazili.

Namesto spoštljivosti in sramežljivosti se je v človeško družbo vrinil duh nečistosti. Ko pa duh nečistosti človeka obvlada, je njegovo stanje nevarno. Vse, kar je božjega in čistega, mu preseda. Začne vse to sovražiti in zasmehovati. Tedaj pa Bog obmolkne. Taki duši ne more več govoriti, ker bi njegove besede poteptala v blato. Gospod še

svoje učence svari: Ne mečite biserov pred svinje!

Tako je molčal Jezus pred Herodom, h kateremu ga je poslal Pilat. S pogonom Pilatom je govoril, mu bisere svoje resnice ponujal, za Heroda, nečistnika in nasladneža in njegov razkošni dvor ni imel besede. Vse bi bilo zastonj, iz vsake svete besede bi se norčevali. Ne, Gospod svojih biserov ne meče med svinje!

Nečist rod je slabič, ker je vajen sužnjevati svoji strasti. Prave in častne svobode ne pozna. Nima več okusa zanjo. Za vztrajen in odločen boj zoper grešno nagnjenje ni več sposoben. Zato vsak sovražnik Kristusov začne s pohujševanjem mladega rodu. Ko vzbudi v njem nečisto poželenje in vžge strast, ga z lahkoto odtrga od Boga in ga prelevi polagoma v sovražnika božjega. Tako nečistost uničuje v dušah sadove Kristusovega trpljenja.

Čist rod je močan rod! Je zvest in sposoben za plemenito borbo. Taka borba človeka dvigne. K čistemu rodu moramo prištevati tudi očiščen rod, ki se je z božjo pomočjo odločno izkopal iz greha in se navadil v trdem boju obvladati svoje nagone. Taka je bila Marija Magdalena. Kristus po svoji Cerkvi vzgaja tak rod. Koliko čistih mučencev in mučenic šteje Cerkev v vseh stoletjih! Tudi danes, tudi med nami! Naj govore in pripovedujejo, kar hočejo, resnica je, da so zrasli med nami čisti fantje, ki jih je Bog izbral za najtrše borbe in so vztrajali zvesti do zadnjega: Janez Pavčič, Vinko in France Mravlje, Lojze Grozde . . . Ta in še druga imena bodo blestela večno. To so imena junakov, tisočkrat močnejših in pogumnejših kot so bili njihovi morilci.

Čist rod bo vztrajal ob Kristusu v

vseh bojih naših dni. Nečisti pa bodo kakor velika hotnica obsojeni in pojdejo v svojo pogubo, globlje, čim trši postajajo okovi grešne sužnosti.

Za hotnico, velikim Babilonom, sledi obsodba obeh zveri — zveri iz morja ali Antikrista, in zveri iz zemlje ali lažnega preroka.

Iz odprtih nebes je videl Janez prihajati kraljevskega jezdeca na belem konju in z njim prav tako na belih konjih nebeške vojske. To je KRISTUS ZMA-GOVALEC, ki je vernikom krotko in ljubo Jagnje, brezbožnim pa nepremagljiv vladar.

Na zemlji so se zbrale protikrščanske sile, obe zveri in vojske zemlje, da začno vojno z njim, ki sedi na konju, to je s Kristusom. A ni prišlo do boja, kar kratko je rečeno: **“In zgrabljena je bila zver in ž njo lažni prerok . . . živa sta bila vržena oba v ognjeno jezero, kjer gori žveplo. Ostali so bili pobiti z mečem, ki je prihajal iz ust Kristusa, sedečega na konju. (19, 19-21.)**

Obe zveri, to je obe protikrščanski in brezbožni sili — sta v hipu vrženi v pogubljenje in je z njima konec brez borbe, kakor orjak zgrabi paglavca za vrat. Sveti Pavel pravi, da bo Antikrista Gospod Jezus končal “z dihom svojih ust”. (Tes. 2, 6.)

Dih božji je oživljajoč. Adamovemu truplu je dal življenje in nam vsem neumrjočo dušo. A je tudi uničujoč za sovražnike, ki trdovratno in trmasto vztrajajo v brezupni borbi zoper Boga, Kristusa in njegovo Cerkev.

Ostali bodo pobiti z mečem, ki prihaja iz ust Kristusovih. Ta meč je beseda božja, beseda resnice, ki prihaja iz Jezusovih ust. Sveti Pavel pravi: “Beseda božja je ostrejša kakor dvorezen meč.” (Hebr. 4, 12.) Resnica zmaga

nad lažjo. Ob nespremenljivi božji resnici upada vsa moč in ves videz trdnosti sovražnikov božjih, ki zidajo na zmoto in laž. Njihova stavba ne bo obstala. Ko zadene ob trdno resnico božjo, se prej ali slej razbije in razruši.

Če danes laž in zmota navidezno zmagujeta in napredujeta — ne pustite se varati. Obstojata nimata in ga imeli ne bosta. Kar bo ostalo in končno popolnoma zmagalo, je resnica. To je tisti, iz čigar ust prihaja božja beseda resnice: KRISTUS.

Kdaj bo zmagal? Kdaj bosta obe zveri, ki pomagata satanu duše prodajati, obsojeni in vrženi v ognjeno jezero?

Kdaj? Ne šele ob koncu sveta, ko bo poslednja sodba in bo zadela kazen vse, ki so do konca nasprotovali Kristusu in se ustavljali njegovi resnici.

Kar je sv. Janez videl in opisal, ni samo končna sodba, ampak so tu boji **odločitve in zmage božjega kraljestva med človeštvom v vseh stoletjih zgodovine do danes in od danes do konca.**

Jezus slavi svoje zmage povsod, tudi danes med nami. Kadar luč večne resnice po besedi iz Jezusovih ust prodre v zmote, jih razjasni in prežene temo zmote in dvomov, je Kristus zmagal nad satanom in njegovimi pomočniki, lažnimi preroki.

Ko se resnica naše vere širi med pogane in krivoverce v misijonih, zmaguje Kristus.

Kjerkoli se spreobrne grešnik, zmaguje Kristus, ki je s svojo milostjo pomagal grešniku raztrgati vezi grehov in se osvoboditi suženstva satanovega. Kolikor grešnikov se spreobrne, toliko zmag! Upam, da v nas satan s svojimi pomočniki nima nič svojega, ampak je

v naših dušah Kristus že zmagal in stalno zmagol slavi.

A mnogo je duš v našem narodu, v katerih Kristus še ni zmagal, ki se še niso spreobrile, ki v njih vlada duh nečistosti, duh nevere in sovraštva. O, kako jim želimo, da bi v njih Kristus zmagal z resnico svoje besede, z milostjo in ljubeznijo. Želimo? Da in prav je tako. Ali kaj smo storili zanje, da jim k spreobrnitvi pomagamo? Storimo vsaj to, da zanje molimo, zanje zadostujemo, in to tem bolj goreče in vztrajno, čim srečnejše se čutimo v Kristusovi zmagi, ki je v nas.

Mariji, njenemu Brezmadežnemu Srcu, priporočajmo vse grešnike, da ona zanje prosi. Saj je Ona kot Mati Žalostna toliko trpela skupno s svojim Sinom za njihovo zveličanje. Amen.

SVET BREZ BOGA

Brez Boga ni **nravnosti**. Kjer manjka pravo poznanje Boga, tam propada v boju z grehi nrvnost.

Brez Boga ni **vesti**. Kdor noče Boga, tudi ne mara za božji glas v svojem srcu.

Brez Boga ni **pravice**. Človeški nazori se menjavajo. Le tam, kjer je trdna vera, je strah pred krivico in vlada pravica in pravičnost.

Brez Boga ni **svobode**. Le razum, katerega vodi resnica, daje svobodo. Nevera pri naša le nesvobodo, nasilje in suženjstvo.

Skof Ketteler.

LEMONTSKI ODMEVI

Iz Chicage je k nam prišel, in je že več časa pri nas, Mr. Frank Kobal. Kakor je mnogim znano, je Mr. Kobal izvrsten mizar ali tišlar. Zadnje čase dela omare za posamezne sobe. Boljših omar si ne morete nikjer kupiti. V te omare se bodo spravili knjige in drugi predmeti. Čutimo se dolžni, objaviti svojo hvaležnost do Mr. Kobala tukaj v Ave Mariji, da bo vsak vedel, kakšno odlično delo prihaja izpod njegovih spretnih rok.

Šeptembra meseca je nas tukaj v Lemontu zadela izvanredna čast. Na obisk je k nam prišel frančiškanski ge-

neral, ali vrhovni predstojnik celega frančiškanskega reda, Most Rev. Valentine Schaaf, O.F.M. To je prvič v zgodovini Lemonta, da je general blagovolil obiskati tukajšno redovno družino.

Fr. Schaaf se je sem pripehljal popoldne, 24. septembra, z našim komisarjem Fathrom Benediktom, ki ga je šel z avtomobilom iskat v St. Joseph College, Westmont, Ill., kjer je bil na obisku tisti dan. Sprejel ga je oficijelno pri cerkvenih vratih lemontski gvardijan Father Andrej z vso svojo redovno družino. Ponudil mu je Father Andrej najprej sveto razpelo, ki ga je oče general pobožno poljubil, in nato smo šli vsi v procesiji k oltarju, kjer so bili posebni obredi, ki jih imajo frančiškani povsod ob takih slučajih. Med obredi so peli naši dobri novinci, ki so se dolgo pripravljali na ta dan, stregli pa so bratje lajiki. Koncem svetih obredov je nam podelil oče general svoj očetovski blagoslov.

Po večerji je oče general spregovoril par besedi zbranim bratom. Predvsem je hotel položiti novincem na srce važnost dobre vzgoje v novicijatu. Za voditelja novincev, Fathra Rafaela, pa je prinesel poseben blagoslov od sv. Očeta v Rimu. Ostal je pri nas čez noč, drugo jutro pa se je po sveti maši podal na pot v Chicago, da tam obiše hrvatske frančiškane.

Fr. Schaaf je prišel v Ameriko avgusta meseca, da obiše vse frančiškane, svoje duhovne sinove, v Kanadi, v

Združenih državah, v Meksiki, in v srednji Ameriki. Rojen je bil v Ameriki v mestu Cincinnati, Ohio, torej mu je Amerika prav dobro znana. On je prvi Amerikanec, ki je postal general frančiškanskega reda. Kot general ima svoj sedež v Rimu v kolegiji sv. Antona.

Dolgo pričakovano delo na Baragov romarski dom se je koncem septembra začelo. Sprva smo mislili izročiti to delo kontraktorju, a smo bili primorani se premisliti. Kakor vsi veste, so stroški v današnjih dneh ogromni. Koštalo bi nas zdaj vsaj trikrat toliko kot pa navadno. Zato se je nam zdelo popolnoma nemogoče plačati dolg za romarski dom, ako bi dobili kontraktorja ali kakšno kompanijo za to delo. Torej smo se kar sami vrgli na delo. Dolgo bo vzelo, to se razume, in težko bo za nas, ki imamo toliko družega dela, toda drugače ne kaže. Obljubili smo vam lansko leto, da bomo letos začeli zidati romarski dom, in te obljube se moramo držati. Že veliko, veliko let sanjamo o lepem romarskem domu, v katerem bi vi, naši prijatelji in dobrotniki, lahko prebili prijetne dni in noči, ko pridete v Lemont na obisk ali pa na romanje. Zdaj ne moremo več čakati. Z vašo in božjo pomočjo se bodo naše sanje končno uresničile.

Ljudje so se doslej lepo odzvali našim apelom za pomoč in so, kot vselej, zelo radodarni. Radodarnost je bila vedno ena izmed glav-

nih čednosti slovenskega ljudstva. Torej hvala vam najlepša, predragi dobrotniki, za vašo pomoč. Brez vas ne pridemo nikamor. Romarski dom, ki se zdaj zida, bo za vas in za vaše potrebe. Nam ste že sezidali ta lep samostan, v katerem stanujemo že šest let. Zdaj pa še zase sezidajte romarski dom.

Še eno novo cesto boste videli tukaj pri nas, ko nas zopet obiščete. Mnogi ste že videli cesto, ki vodi naravnost gor z glavne ceste do samostana. Druga nova cesta pa vodi naravnost čez hribe od samostana do "picnic grounds" in do grote. Torej veže skupaj tri gričke, ki tvorijo naš lemontski "Triglav". Na zapadnem gričku stoji naš samostan;

Brat Robert Hočevnar, ki je septembra meseca naredil večne redovne obljube.

na srednjem gričku bo Baragov romarski dom zraven "picnic grounds"; na vzhodnem gričku pa je naša lurška grota. To je naš "Triglav".

Mnogo ljudi je spraševalo po našem tako zvanem jezercu pred groto, zakaj namreč ni nič vode v njem. Da po pravici povemo, moramo povedati, da smo nalašč vodo ven spustili že julija meseca. To smo pa storili zato, da bi se posušilo in bi mogli not z veliko mašinerijo, da malo globlje izkopljemo in izčistimo plevel in vse drugo, kar se je not zarastlo v petnajstih letih. Saj ste sami videli, kako grdo se je kazalo tam pred lurško Materjo božjo. Kar za jokati je bilo. Ker je pa bila pri nas letos dolga suša in se je torej dobro posušilo, smo mogli spraviti velike stroje v jezerce in ga izkopati in izčistiti. Od zdaj za naprej se bo lepše videlo — vsaj za en čas. Neki pa si še upa sezidati kamenito steno okoli jezera ob vodi . . . Največji krik zastran izkopavanja jezera se je slišal od strani novincev, ki se bojijo, da ne bo nič drsanja to zimo, ker smo vodo izpustili. Saj mogoče ne bo, če ne pride kmalu veliko dežja.

V angleškem jeziku je pred nekaj meseci izšla nova knjiga, "By Cross and Anchor", ki je življenjepis škofa Friderika Barage. Spisal jo je James K. Jamison iz mesteca Ontonagon, Mich. Vi, ki se zanimате za škofa Barago in ki obenem znate

angleško brati, si boste nemara želeli naročiti to knjigo. Pišite na: St. Anthony Guild Press, Paterson 3, New Jersey. Cena je \$2.50. Mogoče imate kakšnega sorodnika ali prijatelja, ki bi rad bral to knjigo. Dobro delo storite, ako širite znanje o škofu Baragi med drugimi.

Mr. Jamison, ki ni katoličan, se je zanimal za škofa Barago že v zgodnji mladosti. Prvič je slišal o njem, ko ga je nek indijanski deček učil po snegu s krpjami hoditi "kot oče Baraga". Jamisonu, ki je bil takrat še sam le deček, se je zbudila radovednost; hotel je vedeti, kdo je ta "oče Baraga". Omenjeni indijanski deček mu je povedal mnogo povesti o Baragi — povesti, ki jih je sam slišal od svojih staršev in ki so po ustnem izročilu prišle prav od Baragovega časa. Nekateri dogodki, ki jih pripisujejo škofu Baragi, so naravnost čudežne sorte.

Vse, kar je Mr. Jamison slišal o Baragi, je napravilo na njega globok vtis. Ker se mu je zbudilo tako zanimanje za Barago, je veliko bral o njem, povspraševal Indijance, preiskal pristne dokumente. Po dolgem premišljevanju je bil pripravljen spisati Baragov življenjepis, ki ga najdete v knjigi "By Cross and Anchor". Ta knjiga zbuja veliko zanimanje za Barago in za njegovo proglašenje blaženim med takšnimi, ki so poprej le malo ali pa sploh nič vedeli o njem.

Čitatelji Ave Marije gotovo ne znate vsi angleško bra-

ti, ali vsaj ne dobro. Zato nameravamo za Vas predstaviti "By Cross and Anchor" v slovenski jezik, da boste vsi lahko brali nov Baragov življenjepis. Ne moremo reči, ravno kdaj bomo začeli priobčiti to prestavo v Ave Mariji, ampak bo enkrat v prihodnjem letu.

Na obisk so bili pri nas sledeči: Iz Chisholma, Minn., Mrs. Oberstar, Mrs. Mlakar, in Mrs. Anton Pakiž, mati novomašnika Rev. Rudolfa

POZOR!

Letos imamo zopet lepe BOŽIČNE KARTE na razpolago za Vas. Tiskane so v obeh jezikih — v slovenskem in v angleškem. Ko si jih naročite, povejte, v katerem jeziku jih želite. Stanejo \$1.00 po zavojčku. Naročite si jih od: Ave Maria, P. O. B. 608, Lemont, Ill. Hitro, hitro, preden jih zmanjka!

Pakiža, in njegovi dve sestri in en brat; Mr. Anton Grdina, Mr. Jaka Debevec, Mr. Jakšič, in Rev. France Gatrovšek — vsi iz Clevelanda; Jože Grdina, tudi iz Clevelanda, ki je imel dolgo sejo s Fathrom Cirilom v Ave Maria ofisu; bolničarke Mary Repar in Sue Dick iz Clevelanda; Rev. Vital Vodusek, slovenski župnik v San Francisco, Calif.; Joe M. Stephanich, Jr., ki je iz Chicage prišel s svojo družino, da

obišče svojega brata očeta Martina.

Mrs. Hoge, mati našega komisarja, Fathra Benedikta, se je po dolgih počitnicah tukaj pri Mariji Pomagaj poslovila od nas in se vrnila nazaj domov v Cleveland. Ali ni čudno, da se je Father Benedikt tako lepo obnašal, medtem ko je bila njegova mati tukaj? Slovo od nas je vzela tudi Mrs. Catherine Radež iz Richmondville, N. Y., ki je prebila približno šest tednov tukaj.

— Samostanski firbec

Napačen svet

Pravijo, da se mora ljubezen najprej izkazati doma. Človek bi tudi lahko svetoval najprej doma, namreč sebi, potem šele drugim. Tega je bil prepričan stric Janez, ki je nekoč obiskal svoje sorodnike. Ob koncu svojega obiska je segel v žep in potegnil ven pet lepih dolarjev, katere je ponosno ponudil svojemu nečaku, rekoč: "Le pazi, Tonček, da boš dobro porabil ta denar in da ga ne boš nespametno potrošil. Saj veš, kako pravijo, da se nespametnež hitro loči od svojega denarja." Tonček se je malo nasmehnil in odgovoril: "To že vem, stric, vseeno sem pa Vam hvaležen, da ste se tako hitro ločili od tega denarja."

Trezen mož

Neka gospa je večerjala s svojim možem v restavraciji. Po večerji, ko je bila že pri vratih, je zapazila, da nima s seboj svojih belih rokavic. Hitro j šla nazaj k mizi in začela okoli stiskati po rokavice. Pogledala je celo pod prt in nazadnje še pod mizo. Nek strežnik je opazil, kaj dela. Želel ji je pomagati. Hitro je k njej stopil in rekel: "Oprostite, gospa, ampak Vaš mož ni pod mizo. Tam pri vratih stoji."

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Martin, O.F.M.

CLEVELAND, OHIO. — Piše **Mary Fink**: Dragi urednik! Oprostite, ker sem že malo pozna s plačilom za list Ave Maria. Je res tako lepo branje, da ga komaj pričakujem vsak mesec. Hvala. Tukaj Vam pošiljam pet dolarjev, in sicer za list dva dolarja in pol in za lučke pred Matere Božje oltarjem in na čast Srcu Jezusovemu. Prosim, da tako uredite zame, ker Vam bom zelo hvaležna.

SANDPOINT, IDAHO. — Piše **Joseph O. Rom**: Cenjeno mi uredništvo častitih frančiškanov! Ker mi je moja naročnina potekla zadnji mesec tega leta, Vam danes pošiljam tu svoto pet dolarjev za drugi dve leti za naročnino za Ave Maria Magazine. Ave Maria je lep in podučljiv list. Jaz ga berem že od začetka, ko je začel izhajati v Pittsburghu, Pa. Pa žalibog, ne morem Vam poslati novega naročnika, ker sem tukaj v Sandpoint, Idaho. Jaz sem med Irci, ne Slovenci . . . Vam želim obilo uspeha za list Ave Maria.

WEST MILWAUKEE, WIS. — Piše **John Videgar**: Cenjeni očetje frančiškani v Lemontu, Ill. Tukaj priloženi ček Vam pošiljam za svete maše za pokojnega Franc Dokl, ki je umrl 26. septembra, leta 1944, ko je bil oni čas nastanovan pri meni, ko smo živeli na drugem naslovu. Toraj bode že dve leti od onega časa. Sem tako oni čas tam Vam poslal za svete maše in ste mi tudi vse pravilno izporočili, da ste prejeli in vse tako uredili za svete maše. Sedaj pa še to svoto Vam pošiljam, ker je oni čas pred njegovo smrtjo tako meni naročil in tudi tukaj tako dal v testamentu ali v zadnji njegovi volji. Seveda on je na tak način dal tako v testament, da ako v slučaju, če bi ne več živeli tam v domovini njegovi brat Jakob in dve sestri Elizabeta in Neža Dokl. No, pa še vsi živijo in bodo tudi dobili vsi, vsak svoj delež, samo če bode vse šlo prav zaradi pošiljatve denarja. Jaz sem njegov

“executor” (izvrševalec oporoke) in sem potrjen seveda prvič skozi njega, ki me je hotel imeti za to v slučaju njegove smrti, in potem pa vse skozi “court” (sodišče). Tudi “lojerja” (advokata) imam. Ker pa vse tako dolgo dandanes vzame, predno se kaj uredi, zato pa sedaj so že začeli tukaj skozi “banko” tam v Jugoslavijo onim njegovim sestram denar pošiljati, bratu pa še ne, ker je pod Avstrijo. Tam v Graz živi, ki še ni podpisano kot pod Jugoslavijo. Pa bodo že enkrat menda vse uredili. Kar je pa bilo tukaj za pokojnim Franc Dokl-om, vseh stroškov naj bode pogrebnih in zdravnikov in bolnišnice in “corta” in “lojerja” in še za moj trud, ker sem imel tudi dosti potu in sitnosti. To imam pa že vse urejeno in plačano. Sem si pa mislil, da, ko še nekaj denarja preostaja, pa naj še to uredim in Vam še tudi tam pošljem za svete maše. Saj mislim, da oni tam v domovini bodo že tudi zadovoljeni, da tako uredim. Saj so mi že odpisali in se mi tudi zahvalili, da vse tako uredim. Mislim pa tudi, da večno veselo življenje je več pomena kot pa to časno življenje, posebno pa dandanes, ko nimamo nič kaj koristi za pričakovati, kar se nam naprej vidi. Toraj mislim, da to svoto bi pa takole razdelili, nekaj bi Vi sami imeli tam v Lemontu za pete svete maše in nekaj morda pa tudi za semenišče in nekaj pa za v staro domovino za svete maše, ker so tudi tam potrebni. Seveda bo vse v njegov namen in na njegovo ime, to je, za pokojnega Franc Dokl in za verne duše v vicah. Vi sami uredite tako, kot sami veste, da je bolj pravilno. Jaz sem potem prost od te stvari. Tako ne bodem več mislil o tem, ker tudi jaz nisem pravega zdravja. Imam že več let tisto staro naduho, ali tukaj pravijo “azma”.

CALUMET, MINN. — Piše **Mrs. Frank Krze**: Dragi očetje frančiškani! Čestitam Fathru Ferlinu za njegovo “anniversary”, ker to je res eno posebno darilo od Boga,

če človek tako nekaj lepega dočaka. Jim želim še mnogo božjega blagoslova.

Zdaj Vam hočem pa nekaj popisati. V stari domovini imam dva brata duhovnika. Eden je pa bogoslovec. Seveda v teh strašnih časih, ki smo jih doživeli, nisem nič več slišala od njih. Sedaj ko se nam je zopet posrečilo, da se nam naši še oglašajo, kateri še živijo, mi je moj brat pisal, da eden teh duhovnov še živi in tudi bogoslovec. Za družega nič ne povej, ali še živi, ali je umorjen. Povabljen sem bila domov dvakrat. Eden je imel svojo prvo sveto mašo 21. leta in drugi pa 32. leta. Sedaj Vas pa prav lepo prosim, da mi razložite, kaj pomeni bogoslovec in kaj je njegov "profession" (poklic). (Če kdo izmed čitateljev ne ve, kaj je bogoslovec, naj mu povemo, da je mladenič, ki študira za duhovniški stan. Bogoslovec študira bogoslovje štiri leta, potem pa je posvečen v duhovnika.)

Ker sem že toliko časa v tej deželi in zmerom med samimi angleškimi ljudmi, sem mnogo pozabila. Že štirideset let sem tu v Ameriki. Govorim, berem, pišem samo v angleškem jeziku in tako se lahko pozabi. Pišem in berem tudi v nemški šprahi, ampak v angleški najlažje. Sedaj Vas prosim, da mi to razložite, kaj je bogoslovec. Hvala lepa. Želim Vam obilo božjega blagoslova v Jezusu.

CLEVELAND, OHIO. — Piše **Helen Somrak**: Spoštovani očetje frančiškani! Tukaj Vam pošiljam za tikete za medeni piknik, ker sem bila prepozna. Sem čisto pozabila na to. Na 1. septembra sem mislila, da bom podpisala in Vam poslala denar in odrezke, pa pogledam na tiket in vidim, da je piknik in proslava, in da fater Johann Ferlin obhaja zlati jubilej na dotično nedeljo. Tudi jaz mu čestitam za zlati jubilej mašništva, da bi še mnogo let doživeli med Vami in med čebelicami in v prid dušne paše. Kakor pridne čebelice zbirajo med, tako zbirajo zlatomašnik za svoje ovčice dušne paše. Bog jih blagoslovi in poplačaj za njih pastirovanje in dobra dela v prid duš.

Tiketov ne morem poslati nazaj, ker sem 2 podpisala. Mi je prav žal, ker bi bila morda letos imela srečo, da bi kaj dobila. Zdaj je že, kar je, ker sem zamudila. Bodite pozdravljeni vsa lemontska družina, posebno pa zlatomašnik.

Pa še to Vam dam vedeti, da sem prejela Vaše pismo in diplomo, ko ste vpisali mojo pokojno sestro Johano Turšich v apostolat sv. Frančiška . . . Ne bo dolgo, ko bom tudi sebe vpisala.

CLEVELAND, OHIO. — Piše **Jože Grdina**: Prečastiti gospod upravnik! Prihodnji teden, ali vsaj v začetku drugega tedna (pred 1. oktobrom), bom šel za Ameriško Domovino v Joliet, Waukegan, Milwaukee, in Sheboygan, in deloma tudi v Chicago. Mislim že iti v sredi prihodnjega tedna, ako me kaj ne zadrži, ali pa par dni kasneje. Rad bi pa, ako bi mi Vi tam poskrbeli imenik naročnikov Ave Maria od že omenjenih krajev: Joliet, Waukegan-North Chicago, Milwaukee, Sheboygan pa La Salle. Ustavil se bom pa pri Vas, ko bom na potu v Joliet, zato ni treba pošiljati imenika meni; le tega mi lahko izročite tam v Lemontu, ker bi se rad z Vami pogovoril o marsičem. Dotlej pa z Bogom in na svidenje.

PITTSBURG, KANSAS. — Piše **Barbara Omahne**: Častiti gospod urednik! Vas lepo pozdravim in se Vam lepo zahvalim za list Ave Maria, ki je res prav lepo branje. Ga z veseljem berem. Tukaj pošiljam Vam za naročnino, pozneje Vam bom pa še več poslala. Prosim za odgovor. Ostanem Vaša hvaležna naročnica.

V MOLITEV

priporočamo naše pokojne naročnike:

MRS. MARY FABIAN, Joliet, Ill.

ALOJZIJ RUPARČIČ, Chisholm, Minn.

NAJ POČIVAJO V MIRU!

BOG PLAČAJ DOBROTNIKI!

ZA DAR — Po \$5: Mrs. J. Matkovich. — Po 50c: A. Smrekar, Mrs. A. Smolnikar.

ZA SEMENISČE IN DRUGO — Po \$50: F. Dokl. — Po \$5: Mrs. Mlaker. — Po \$1: Mrs. J. Hocevar, M. Balkovec, Mrs. J. Erlach.

ZA LUČKE — Po \$3: J. Hocevar, Mrs. A. Lazar. — Po \$2: A. M. Hocevar. — Po \$1: Mr. J. Hocevar, M. Madronich, P. Podgornik, Mrs. E. Multz, G. Tomsic, A. Ellenich. — Po 50c: Mrs. A. Derganc, M. Skubic, U. Sepic, F. Koss, J. M. Sasek, Mrs. M. Kalcich, Mrs. J. Kosten, Mrs. A. Kocevar, Mrs. F. Vertin, Mrs. J. Repar, A. Intihar, Mrs. M. Stukel. — Po \$1.00: A. M. tihar, Mrs. M. Stukel. — Po 25c: Mrs. M. Cher-Hochevar, M. A. Hochevar, Mrs. J. Chos, M. Kra-sevic, K. Lopic, A. Rudman, M. Kremzar, S. Kuk-ljan, Mr. L. Trontel, P. Podgornik, M. Glinsek, M. Ahlin, F. Brancel, Mrs. Novlan, Druž. Roberts, Druž. Jerman. — Po 50c: H. Osaben, M. Schvab, M. Stark, F. Gregoric, Mrs. J. Godec, J. Rogel, M. Bozich, M. Papez, J. Legan, B. Sedmak, J. Krasevic, K. Drobnic, M. Verzuh, J. Jarc, M. Strancar, J. Slapnicar, F. Iltz, R. Gorup, T. Rolich, F. Kerkoch, F. Hren, A. Mozina, M. Mi-helich, J. Pazdertz, K. Bicek, M. Kozelj, Mrs. J. Snyder, Mrs. Bogolin, A. Brankovich, F. Bergant, J. Zupancic, K. Gersic, Mrs. J. Bernot, M. Bes-polec, Mrs. F. Hodnik. — Po 30c: C. Mrezar, J. Klemencic. — Po 25c: Mrs. M. Chermelj.

ZA BARAGOVO ZVEZO — Po \$5: Mrs. F. Ivancic. — Po \$3: A. Orehek. — Po \$2: N. N., Mrs. Nemeč. — Po \$1: Mrs. Kocman, M. Panian.

ZA BARAGOV ROMARSKI DOM —
Mr. Mrs. J. Ozbolt, Jr., Mrs. J. Cieblinski, M. Za-

lar, C. Kucic, V. Kolenka, A. Ivanetic, M. Biz-M. Hajdinjak Jr., F. Novak. — Po 75c: R. Rebek, jak, Mr. Mrs. F. Bizjak (M. Tebar, A. Gryboski, Zidarich. — Po 50c: J. Persha, Mrs. M. Smar-ker, F. Gaspich, Mrs. M. Gaspich, S. Kolenko, M. Besovshek, A. Balazic, J. Fajfar, F. Musich, Miss C. Callo, A. Komater, M. Rebek, Mrs. U. Am-brose, A. Komater, F. Turner, R. A. Komater, M. Glusac, E. Besovshek, V. Ambrose, H. Kun-tar, Mrs. M. Wolsic, C. Rode. — Po 40c: M. No-vak. — Po 35c: R. Castrey. — Po 25c: M. Scer-bee, J. Schultz, J. Vidervol, M. Kunstek, Mr. Mrs. F. Dolenc Sr., L. Ravnikar, Mrs. A. Lach, J. Pauc, H. Omers. — Po 20c: Mr. J. Gyura. — Po 15c: T. Tajdinjak. — Po 10c: R. L. Hoge.

ZA BARAGOV ROMARSKI DOM — Po \$11:
F. Hocevar. — Po \$5: U. Strubel. — Po \$2: M. A. Hocevar, F. Pirman. — Po 50c: T. Hren.

ZA APOSTOLAT — Po \$10: J. Mlakar, Mrs. F. Wagner, J. Ponikvar, E. Paulish, Mrs. A. Sta-riha, B. Malenchalk.

ZA APOSTOLAT — Po \$130: Mrs. M. Kre-mesec. — Po \$30: F. Muren, M. Oblak. — Po \$13: A. B. Jereb. — Po \$10: Mrs. M. Fabian, M. Gregorach, H. Somrak, N. N., K. Roberts, M. Bencina, J. Mihelich.

Zahvale

Zahvaljujejo se Bogu, Presv. Srcu Jezusove-mu, Materi Božji in sv. Jožefu za pridobljene milosti:

Mrs. F. Zvanut, George Hrvatina, Anna Zupan-cic, Alice Kodrich.

IZŠEL JE AVE MARIA KOLEDAR ZA LETO 1947

STANE \$1.00

ZA EVROPO \$1.25

Da tako zmanjšamo stroške in trud, tudi letos pošljamo AVE MARIA KOLEDAR vsem naročnikom in naročnicam lista AVE MARIA, kakor smo lani storili.

Zastopniki in zastopnice! Ako bi si kdo želel še več iztisov KOLEDARJA, ali zase ali pa da jih pošlje svojim znancem, spo-ročite nam čimprej, ker je naša zaloga precej majhna.

Na tej načrtni sliki vidite Baragov Dom, ki ga mislijo pozidati frančiškani v Lemontu že prihodnje leto.

Baragov Dom naj bi bil počaščen spominu našega velikega misijonarja, obenem bo romarski dom, ki so si ga naši rojaki že dolgo želeli.

Kakor je v načrtu videti, bo to precej velika stavba. Velika, ker si mnogo romarjev naših želi dom, v katerem bi lahko našli zatočišče, kadar prihitijo na romanje v Lemont.

Doslej nismo mogli vsem postreči, ta stavba bo pa zadostila zahtevam.

V veliko veselje je nam, da lahko oznanimo ta načrt in zidarsko početje, v veliko veselje bo vsem našim prijateljem, ki tako radi prihajajo k nam na počitnice.

Obenem bo to tudi dom duhovnih vaj v bodočnosti, o katerem je tudi bilo že veliko poročano.

Obračamo se na prijatelje in rojake, če nam morejo malenkost darovati v ta namen. Stroški bodo veliki, toda upamo, da jih bomo z božjo pomočjo in z naklonjenostjo naših dobrotnikov, premagali.

S hvaležnostjo.

LEMONTSKI FRANČIŠKANI.